

KOMMUNISTISK POLITIK

*RASENDE
BEDSTEMØDRE
MOD
BUSH-PLAN
FOR IRAK*

*New York
27. januar 2007*

Nr. 3

11. årg.

2007

**2. februar -
15. februar**

Støttepris 15 kr.

TEMA: SOCIALISME - TEORI OG PRAKSIS

Klimaskift s. 2 • Frygten for et NEJ s. 3 • Det nyliberale EU s. 4 •
Brev fra Ungeren s. 6 • "Forsvaret er i krise" s. 8 • Højere lærerløn s. 10 • Nytårskuren s. 11 •
Brasilien: 12 ML-konference s. 12 • Hugo Chavez og "Det 21. århundredes socialisme" s. 14 •
Den uafsluttede historie s. 17 • Dialog om Ungeren s. 18 •
Den internationale kommunistiske bevægelse s. 20 • Debat s. 22 •
Den globale arbejdsløshed er historisk høj s. 24

Klimaskift

KOMMUNISTISK POLITIK

Den menneskeskabte 'globale opvarmning' er en kendsgerning – og den begyndte med industrialiseringen i midten af det 19. århundrede og dens massive forbrug af fossile brændstoffer, som siden da bare har været stadig voksende.

FNs Klimaændringspanel (IPCC) udsender nu den nyeste, grundigste og mest alarmerende af en serie rapporter om global opvarmning, betitilet *Climate Change 2007*.

I klimapanelet deltager 2500 forskere fra 130 lande. Dr. Kevin Trenberth, en af den nye rapports hovedforfattere, siger:

- Rapporten konstaterer, at ja, den globale opvarmning foregår; og for det andet, at den skyldes menneskene. Beviserne er simpelthen blevet dynget oven på hinanden og viser, at det allerede sker. Hvad denne rapport gør er at danne basis for efterfølgende handling.

At drivhuseffekten anerkendes som en kendsgerning, og Bjørn Lomholt sættes uden for døren, ændrer imidlertid ikke ved, at alle de potentielt katastrofale konsekvenser af den står klare, eller endnu kan overskues fuldstændigt. IPCC-rapporten fremhæver en række af de sikre konsekvenser:

- Der vil komme flere varmere dage og færre koldere.
- Der kommer flere hedeølger.
- Der vil komme stadig kraftigere tropiske storme og orkaner; og
- Vandstanden i havene vil øges.

Rapporten betegnes som forsigtig, konservativ, rent videnskabelig set. Det skyldes at den kræver konsensus blandt de mange videnskabsmænd, laveste fællesnævner.

En kritiker siger:

- Det virkelig skræmmende ved IPCC-rapporten er, at den er et resultat af flere tusind klimaeksperters arbejde, som har vidt forskellige opfattelser af drivhusgassernes konsekvenser. Hver eneste sætning i denne rapport er derfor gennemdebatteret og grundigt efterprøvet. Kun pointer, som ansås som ubestridelige, overlevede denne proces. Det er et meget konservativt dokument – og det er det, der gør det så skræmmende.

Klimaskiftet er også politisk. I løbet af en ganske kort periode er det slået igennem. Alle bliver nødt til at forholde

sig til det – også de mest indædte modstandere af det, de ikke længere kan kalde 'teorien' om den globale opvarmning.

Derfor snakker selv den fossile Bush i sin State of the Union-tale om at reducere amerikanernes forbrug af benzin med 20 pct. over de næste ti år. Derfor skal ingen tro, at der vil ske noget som helst. Bush lagde ikke op til nogen som helst konkrete skridt til at skære ned på det amerikanske forbrug – for slet ikke at tale om at trække sig ud af de deraf afledte røverkrige. Tværtimod. Men at han må lade som om er i sig selv et signal om politiske klimaændringer.

Anders Fogh Rasmussen lader sig fotografere i selskab med vindmøller og har anskaffet sig en miljøminister, der ser ud som om hun deler bekymringer med den brede offentlighed, hvis nervøsitet har solide og konkrete grunde.

Han tager springet fra fossilfræser til vedvarende med samme pr-mæssige lethed, som han blev velfærdsfreak. Fogh betaler sine pr-folk for at blive mere grøn end de røde. Og nu har regeringen lige som Bush opstillet et 'ambitiøst' mål. – at øge andelen af vedvarende energi i Danmark til 30 pct. af forbruget i 2025. Der er lidt mere substans her end hos det fossile amerikanske forbillede. Den danske regering regner med at der skal bruges 5 milliarder om året til dette formål. Det betyder også, at Fogh og Co. lægger op til at begrænse forbruget af fossile brændstoffer med 15 pct. frem til 2025.

- I lyset af de meget alvorlige klimaændringer, vi står over for i dette århundrede, må denne målsætning nærmest betragtes som en dårlig spøg, kommenterer miljøorganisationen NOAHs energigruppe.

Den er ikke bare forsigtig, konservativ – den er fuldstændig utilstrækkelig.

Slagsmålet er allerede godt i gang på basis af anerkendelse af drivhuseffekten og den globale opvarmning – mellem de kræfter, der vil gøre noget ved det, og dem, der ikke vil, selv om de ikke længere kan bruge 'videnskabelig' modargumentation. Til de sidstnævnte hører hovedparten af den fossile energiindustri og deres politikere, der ikke ændrer politik, men tvinges til at lade retorikken spinne.

Redaktionen 29. januar 2007

KOMMUNISTISK POLITIK

- Hver 14. dag -

Centralorgan for

APK ARBEJDERPARTIET
KOMMUNISTERNE

Kommunistisk Politik
c/o Oktober Forlag
Egilsgade 24, kld.
2300 København S.
Tlf. 35 43 49 50.

Arbejderpartiet Kommunisterne
Skibhusvej 100
5000 Odense C
Tlf. 66 14 89 83

e-mail: apk@apk2000.dk

Redaktion og abonnement
Onsdag og torsdag
15.30 - 17.30
Ansvarshavende redaktør:
Klaus Riis

**KP's hjemmeside/
Netavisen:**
www.kpnet.dk

APK's hjemmeside:
www.apk2000.dk
ISSN: 1398-3741

Abonnementspriser
Halvår (13 nr.) 280 kr.
År (26 nr.) 480 kr.

Institutioner

½ år 360 kr. - 1 år 640 kr.
Betales til

Foreningen Oktober Forlag

Giro 1-663-4271

Deadline næste nr. 09.02.07

Frygten for et NEJ

Unionsforfatningen døde ikke med det folkelige franske og hollandske nej. Den er gravet frem af dybfryseren af den reaktionære tyske kansler Angela Merkel, som pr. 1. januar overtog formandskabet i EU. Frau Merkel er fuldstændig uberørt og fuldkommen ligeglad med den folkelige modstand mod forfatningen, der er et koncentrat af Unionen som neoliberalt monopolkapitalistiske projekt, og skal have status som overnational forfatning, altså stå over de nationale grundlove.

Ved sin præsentation af det tyske formandskabs program i EU-parlamentet erklærede Angelka Merkel simpelthen den 'tænkepause', som EU-politikerne besluttede oven på folkeafstemningsresultaterne i Frankrig og Holland, for 'afsluttet':

- *Tænkepausen er forbi. Nu drejer det sig om at træffe nye beslutninger frem til juni*, sagde den tyske kansler - og netop fordi det er den tyske kansler, er der grund til at tage ordene alvorligt.

Ratificeringsprocessen skal fortsætte, den forkastede traktat skal have nyt liv. Den folkelige modstand eksisterer selvfølgelig fortsat, men den tyske kansler behøver ikke at tage hensyn til, hvad tyskerne mener. De bliver nemlig ikke spurgt under nogen omstændigheder. Det er uforeneligt med tysk demokratiopfattelse.

Men i andre lande er forfatningsmodstanden stærk. Angela Merkel må søge ligesindede reaktionære allierede med samme foragt for demokratiet som hun selv for at manøvrere sit genoplivningsforsøg igennem. I Danmark er modstanden stærk. Som medlem af har danskerne ved to lejligheder sagt Nej til unionsudviklingen og det neoliberale projekt. Første gang i 1992, da Maastricht-traktaten stødte på grund ved det danske nej (der så blev 'omstødt' gennem kraftig udemokratisk manipulation), anden gang da euro'en og den monetære union blev afvist.

Til gengæld finder Frau Merkel i Dan-

mark en beslægtet sjæl i skikkelse af landets statsminister. Han rummer al den foragt for normale borgerlige demokratiske processer, tjenstvilligheden over for monopolkapitalen og mestringsen af den kyniske løgn, som kansleren måtte ønske sig.

Som Anders Fogh sluttede en alliance med George W. Bush om dansk deltagelse i Irak-krigen på grundlag af løgne, har han sluttet en alliance med den tyske kansler om at Danmark skal tilslutte sig unionsforfatningen.

- *Den danske regerings holdning er, at en ny traktat skal være på plads inden EU-parlamentsvalget i 2009*, kunne Fogh Rasmussen efterfølgende melde. Han tilføjede:

- *Så længe vi ikke kender det endelige resultat (dvs forfatningsteksten), kan man ikke sige noget om, hvorvidt en folkeafstemning er nødvendig.*

Der har ikke tidligere været rejst tvivl om danskernes ret til at stemme om unionsforfatningen. Afstemningen blev sidst aflyst af frygten for et Nej, simpelthen, efter at først franskmænd, så hollænderne havde forkastet den.

Fogh frygter med godt grund et nyt Nej, hvis danskerne kommer til at stemme om traktaten. Så det vil han gøre, hvad han kan, for at undgå.

Derfor *lyver* han igen for danskerne, men denne gang ikke ved at påstå, at han ved noget, som andre ikke ved (som at Irak havde masseødelæggelsesvåben). Denne gang gør han det ved at påstå, at han *ikke* ved, hvad han ved – nemlig at det er den samme traktat, som blev lagt på is, der (evt. med et par mindre ændringer) er på bordet igen.

Men så sent som 21. december sidste år gjorde Fogh Rasmussen det klart at "*vi (dvs. Regeringen) betragter forfatningstraktaten som det naturlige udgangspunkt for forhandlingerne om en ny løsning.*"

Det er mildt sagt utroværdigt, at Fogh ikke skulle kende til indholdet af den forfatning, han og hans venner nu vil banke igennem!

Danskerne har aldrig haft grund til at fortryde de gange, der er sagt Nej til mere neoliberal union, men nok til at fortryde alle de gange, det er blevet til et ja til monopolernes antidemokratiske, antifolkelige og anti-arbejder unionsprojekt.

At frygten for den folkelige modstand, frygten for folkeflertallet, får reaktionære politikere som Fogh og hans flok til at lyve, manipulere og bedrage er ikke noget, vi tror – det er noget vi ved.

Vi har grund til at tro, at de ikke vil vige tilbage for noget middel for at gennemføre deres politik, indbefattet åbent kriminelle. Men det er noget vi tror, det er ikke noget, vi ved – eller i al fald endnu ikke kan bevise.

Vi ved til gengæld, at Anders Fogh har grund til at frygte mere end en ny grundlovssag ved domstolene, hvis der ikke kommer en afstemning. Nemlig folkets vrede.

Det 'liberaliserede' el-marked i EU

Privatisering betød højere priser

EU's energidirektiv var et vigtigt element i unionens nyliberalistiske strategi. Det skulle sikre billigere priser til forbrugerne og et renere miljø. Begge dele er en stor løgn.

Fonden NyAgenda har udgivet en rapport med en analyse af EU's energidirektiv. Direktivet blev vedtaget i 1996 med en gradvis gennemførelse frem til 2003. Dengang blev direktivet solgt med de sædvanlige nyliberalistiske salgstaler om det frie markeds velsignelser for den jævne mand. Forfatterne er de to professorer Niels I Meier og Frede Hvelplund, de har et dybtgående kendskab til spørgsmålet gennem årtiers engageret deltagelse i forskning og debat om bæredygtige alternativer til fossile brændstoffer og atomkraft.

Rapportens konklusioner er en fuldstændig afklædning af EU og den danske regerings begrundelser for at liberalisere energisektoren. Forestillingen om et frit marked dækker over fusioner, der har skabt nogle få meget store el-selskaber, som styrer markedet og priserne. Det tidligere danske system var både mere effektivt og gav lavere el-priser. I 2003 udgav professor Lars Thue fra Handels-

høyskolen BI i Sandvika, Norge, en redegørelse, der ud fra norske forhold kommer frem til nøjagtig de samme konklusioner som NyAgenda: "Vi har fået dyrere strøm, stærkt varierende priser, et kompliceret marked, og vi risikerer at opleve rationaliseringer på strøm."

"I startfasen efter en liberalisering er der en tendens til, at priserne falder, da der foretages afskedigelser i forsynings-systemet, samtidig med at der ikke bygges ny kraftværkskapacitet, og en del af den ældre overskudskapacitet skrottes. Man slider på allerede etablerede kraftværker uden at foretage de nødvendige erstatningsinvesteringer. Desuden vil der i et vist omfang opstå en reel øget konkurrence mellem selskaberne.

Denne udvikling reagerer selskaberne på ved i næste fase at gennemføre en omfattende fusionering samtidig med kapacitetsknaphed på kraftværkerne. Derved etableres de første prisstigninger. Det er dem, vi ser i perioden 2000-2005. I den tredje fase vil vi måske se dels de prismæssige resultater af den markedsmagt, der er resultatet af fusionerne, dels prisstigninger på grund af behovet for at etablere ny kraftværkskapacitet. Efter liberaliseringens mulige prisfald i første fase frem til år 2000 er vi indtrådt i en anden fase,

hvor el-selskaberne via fusioner kan sikre stigende elpriser. Prisudviklingen, f.eks. i Tyskland og Danmark, kan tyde på, at vi er på vej ind i tredje fase."

NyAgenda 2007

Erfaringerne fra forgangslande inden for liberalisering såsom USA og England peger entydigt på, at private ejere er fuldstændigt ligeglade med forurening og forsyningssikkerhed, eller rettere har en interesse i, at forsyningen bliver usikker. Californien blev således i en periode udsat for en række strøm-afbrydelser organiseret af det nu svin-deldømte firma Enron med det formål at presse prisen op på el. Da guvernør Graham Davis i 2003 igen truede energisektoren med undtagelsestilstand, satte Bushregeringen alt ind på en underskriftindsamling, der fik ham væltet og gav valg til Schwarzenegger.

Hele sagen blev fulgt nøje i EU-kommissionen, fordi 2003 var også et katastrofeår for den europæiske forsynings-sikkerhed. Italien, Frankrig, Norge, Spanien, Sverige og England oplevede strømafbrydelser og store udsving i elpriserne. Det internationale lednings-net og de nationale reservekapaciteter var simpelthen ikke længere dimensioneret efter "usædvanlige" vejrforhold – det var en meget varm og tør sommer. 2003 var også året, hvor USA gik i krig mod Irak med store forandringer for olieforsyningerne til følge. Kommissionen foreslog derfor "gennemgribende foranstaltninger til fremme af infrastruktur og forsyningssikkerhed". Den 10. januar 2007 fremlagde EU-kommissionen sit udspil på energiområdet, der skal styrke konkurrenceevnen, gavne miljøet og mindske afhængigheden af usikre leverancer udefra. Udspillet stemmer ikke overens med betænkningen om en europæisk energistrategi, som Europa-Parlamentet vedtog i 2006, og før det er udmøntet i direktivforslag og vedtaget af rådet, kan det hele blive for-

Dansk landbrug til monopolerne

En EU-dom imod bopælspligt er et alvorligt angreb på danske landbrug, siger Folkebevægelsen mod EU

EF-domstolen har den 25. januar fældet en dom, som gør den danske bopælspligt ulovlig. Den danske lovgivning om bopælspligt på landbrugsejendomme betragtes som "en begrænsning af de frie kapitalbevægelser, der er uforenelig med EF-traktaten", siger en pressemeddelelse fra domstolen.

- Det er et uhørt og alvorligt angreb på danske landbrug, som regeringen bør afvise. Dommen åbner op for, at et lille antal danske eller udenlandske

monopoler kan opkøbe store dele af dansk landbrug. Det kan nemt få store og uheldige konsekvenser for landbrugsproduktionen i Danmark, og det vil true beskæftigelsen og livet i landdistrikterne, udtaler Ditte Staun, som er landdistriktskonsulent og talsperson for Folkebevægelsen mod EU.

Med dommen tilraner EU sig magt over et område, som i sig selv ikke er overraskende. Den er helt i tråd med unionens øvrige skridt i retning af en egentlig EU-statsdannelse. Men af hensyn til såvel landbruget som til folkestyret og dansk selvbestemmelse bør regeringen og Folketinget sige klart fra.

vandlet til varm luft.

Der har også været fremført miljøargumenter for det privatiserede elmarked i EU. Og EU-kommissionen har på det seneste givet sig selv særlig høje grønne karakterer for 'kamp' mod den globale opvarmning. Det er heller ikke andet end varm luft. Monopoler sikrer hverken billige priser eller rent miljø. De gør det modsatte. De er til gengæld skabt til høj profit.

Det skal i øvrigt bemærkes, at tænketanken NyAgenda har sin egen dagsorden. Den udspringer fra den hensygnende EU-kritiske Junibevægelse. EU's politik beskrives som fejlagtig og byggende på en basal misforståelse osv., mens der aldrig stilles spørgsmålstegn ved EU som sådan, og slutningen af rapporten bruges til at argumentere for, hvad EU burde gøre for at rette op på sine fejl.

-fsk

Prisstigningen i Danmark efter liberaliseringen

Det Økonomiske råd skrev i 1997:

"Hvis den danske elsektor liberaliseres efter samme vidtgående model som i de øvrige nordiske lande, vil den danske elpris falde 10 % for husholdningerne og med op til 55 % for industrien."

Industrirådet skrev i 1998:

"Sådan sparer Danmark 50 mia. kroner på 10 år." Og i et senere nummer af ugemagasinet Industrien: "Total el-liberalisering er til fordel for alle."

Finansministeriet kom i nogle virkelighedsfjerne beregninger frem til, at liberalisering af el-systemet kunne medføre et gennemsnitligt fald i el-priserne på 18 %. Erhvervsministeriet regnede i 1998 med et noget lavere fald i el-priserne som følge af en liberalisering.

Den efterfølgende udvikling har vist, at ovennævnte aktører alle fik uret i deres prisforudsigelser. I stedet for det forventede fald i el-priserne på op til 55 % for industrien er de danske el-priser for industrien steget med 25 % fra 2000 til 2005. For de private husholdninger var prisstigningen målt i årets priser i samme periode 29 % eksklusive skatter og afgifter.

NyAgenda 2007

Folkebevægelsen mod EU: Danmark - og Norden - bør træde ud af Schengen-aftalen

Schengen-landene i mørkt

I 2001 trådte de fem nordiske lande ind i det såkaldte Schengen-samarbejde, der i dag inkluderer Norden og EUs gamle medlemsstater med undtagelse af Irland og Storbritannien.

- Ophævelsen af paskontrol mellem Norden og det gamle EU giver problemer med kriminelles menneskers færden på tværs af grænsen til Danmark. En genindførelse af en venlig og ikke-diskriminerende paskontrol ved grænsen sydpå kan være med til at dæmme op for narkohandel og kriminelles adgang til Danmark, udtaler Ditte Staun, som er talsperson for Folkebevægelsen mod EU.

- Schengen-aftalen rummer også mange andre problemer. Vi kan f.eks. ikke være sikre på at andre myndigheder i Schengen-området deler de danske opfattelser af, hvem der skal være uønskede personer i Schengen-området. Dette var f.eks. tilfældet, da Frankrig satte en Greenpeace-aktivist fra New Zealand på listen over uønskede personer i Schengen-området, understreger Ditte Staun.

Hun minder om, at Schengen-informationssystemet, det såkaldte SIS, også handler om indsamling af en bred vifte af politiplysninger til flere formål og, at hele dette system ligger uden for reel demokratisk og retlig kontrol.

- Det er naturligt og ønskeligt, at de nordiske lande træder ud af Schengen-aftalen. Vi er gået sammen i en uproblematisk, enkel og meget fordelagtig pasunion og har alle de samme problemer med hele Schengen-aftalen, siger Ditte Staun.

Ugelangt mandagsmøde siger nej til Ritt **Ungerens brev til Fonden**

Efter at have holdt møde i en uge afvistes politikernes seneste udspil. Samtidig genoplivedes kravene fra 1981, der i oktober 1982 førte til Ungdomshusets åbning på Jagtvej 69. I et brev til fondsmedlemmerne uddyber fællesmødet, hvorfor svaret kun kunne være et nej.

Kære Knud, Lulla, Martin, Leif, Per, Anders og Anders

Efter at vi har sagt nej til Ritts nyeste opspind, så synes vi, at vi skylder jer at forklare, hvorfor vi har besluttet, som vi har gjort. Politikerne kan rende os, og de forstår det nok alligevel aldrig, men I fortjener at vide præcis, hvor vi står.

Først og fremmest tak for jeres engagement og jeres gåpåmod. Vi er naturligvis kede af, hvis vi er endt et sted, hvor der bliver stadig færre uprøvede muligheder og alt håb synes ude. Men vi kan love jer, at vi ikke har hastet det her igennem. Vi har vendt hver en sten, hvis vi må bruge det udtryk, og vi har besluttet os. Både for spørgsmålet vedrørende Stevns-gade, og hvorvidt det overhovedet kan komme til overvejelse at rykke ud af huset.

I denne uge har vi siddet til møde hver aften med undtagelse af torsdag, hvor der blev afholdt koncert i huset. Vi har her fredag aften siddet til møde i over 20 timer den forgangne uge. Det har været store møder, da næsten alle husets faste skare af aktivister har været til stede. Møderækken, der nu har varet fire dage, havde kun ét punkt. Vi har diskuteret, hvorvidt vi kan forlade Jagtvej 69. Og vi har nu fundet ud af, hvor vi står.

Anledningen for diskussionen har været henvendelsen vedrørende skolen i Stevns-gade. Undervejs i processen har vi kigget på video, billeder og plantegninger af bygningen, og vi kan sige, at vi vurderer, at bygningen godt kan rumme de aktiviteter, der i dag huses på Jagtvej 69. Da det er en betonbygning

bygget til institution, vil der naturligvis aldrig være den samme akustik eller atmosfære som der i dag er i vores sal, der er bygget til musikoplevelser. Og intet kan erstatte hundrede års progressive historiske vingesus.

Helt grundlæggende er det en dårlig idé at flytte Ungdomshuset. Det ville være bedre at ekspropriere Faderhuset tilbage til helvede. Eller endnu bedre: Aldrig at have solgt vores hus til dem. Faderhuset er alt for fjendtlig en forsamling til at kunne eksistere på det multikulturelle Nørrebro, vi kender og elsker.

Vi ønsker ikke at forlade Jagtvej 69. Det er heller ikke nogen hemmelighed, at vi længe har indstillet os på at måtte forsvare Ungdomshuset. Simpelthen fordi det var dét eller intet.

Når der så kommer en vej ud er det fristende at tage den betingelsesløst.

Når vi alligevel afviser "Stevns-gadeløsningen", er det altså ikke på grund af huset. Det ville sikkert godt kunne blive et fint ungdomshus, selv om det er meget langt fra at være Jagtvej 69. Men vi vil ikke lade os true til at sige ja til noget, der ville være et større onde end at få ingenting.

Da vi kiggede med positive øjne på et fondskøb af Jagtvej 69 fra Faderhuset, var det, fordi I gjorde dét, som politikerne burde have forsøgt selv. Vi blev indstillet på, at Jagtvej 69 skulle købes, fordi der ikke syntes andre udveje. Det var et kompromis, vi kunne indgå for det ungdomshus vi har og for dets historie,

ikke for et nyt, mens historien rives ned.

Politikerne har skabt denne konflikt, og i seks år har de forsøgt at lade, som om den ikke er der. Politikernes arrogance har gjort protesterne så store og så massive, at de ikke længere har kunnet overhøres. I dag står det lysende klart for enhver, at der er et behov for et selvstyrende ungdomshus i København. Selv bag rådhusets tykke mure har de måtte sande, at Ungdomshuset er et populært og respekteret kultursted med international anerkendelse, hvad enten de forstår det eller ej.

Alligevel har de ikke villet bidrage med noget. Når Ritt Bjerregård virkelig skulle svinge sig op, så har hun stadig ikke villet komme med mere til bordet end sin pegefinger. Hun har peget på Christiania, på brandstationen og nu på skolen i Stevns-gade. Hver gang har I skulle betale og sikre kulturlivets mangfoldighed med private millioner.

Den eneste forskel på det seneste forslag og de tidlige er, at politikerne har fundet en kommunal bygning, som I allernådigst kan få lov til os at købe. Det siger med al tydelighed, at Københavns politikere stadig ikke vil anerkende behovet for et selvstyrende ungdomshus som en del af kulturpolitikken. En tilgang, der er særlig hyklerisk, hvis man læser overborgmester Ritt Bjerregård valgprogram fra kommunalvalget. Her skriver hun højt og flot om modkultur og ytringsfrihed. Det signal, hun fortsat sender til os, er, at der ikke

Brev fra Ungerer

er plads til Ungdomshusets modkultur, og at ytringsfrihed er noget, man kan købe sig til.

At det, efter vi tog stilling til Stevnsgade-løsningen, kom frem, at den alligevel ikke var, som de havde sagt, gør os måske endnu mere sikre på, at det var det eneste rigtige at svare nej. Alt det kan man irritere sig over, og det er måske medvirkende til, at vi ikke vil tage den nemme udvej. Måske er det, fordi de har solgt vores hus. Måske er det, fordi det slet ikke er den nemme udvej. Eller måske, fordi det her ikke bare handler om mursten.

Det vigtigste er, at valget mellem Stevnsgade og Jagtvej 69 er et valg mellem to onder. På den ene side en langtrukken kamp for principperne, som vi ikke kender konsekvenserne af og ikke ved, hvordan ender. Og på den anden side et endegyldigt kompromis med 25 års kamp for retten til et ungdomshus.

Kampen for et selvstyrende ungdomshus har altid været en kamp for retten til rammer, vi selv kunne udfylde. Havde vi sagt ja til det tilbud, som lå, så ville vi samtidig acceptere, at et ungdomshus er noget, man køber, og at selvbestemme dermed koster et tocifret millionbeløb. Det kan vi ikke. Vi vil ikke være med til at reducere retten til et ungdomshus til et spørgsmål om købekraft.

Politikerne må drage konsekvensen af, at der er behov for et ungdomshus i København. De kan ikke nøjes med at støtte kultur, de selv kan li' og bruger. Hvad nu, hvis I ikke havde stået klar med kapital? De må tage de nødvendige skridt selv og ikke overlade ungdomskultur til private investorer. Vi vil ikke gå over i et hus, der er købt for et millionbeløb.

Det er en afgørende forskel for os, om der skal smides penge for retten til ungdomskultur. For os handler det om politisk og kulturel anerkendelse. Jagtvej 69 blev solgt, fordi politikerne nægtede at anerkende Ungdomshusets berettigelse. Den anerkendelse har vi siden kæmpet for i mere end seks år nu, men vi har ikke fået andet end tomme ord, halve sandheder og hele løgne fra politikerne. Nu må det bære eller briste. Vi sætter alt på et bræt og kræver, at et selvstyrende ungdomshus' berettigelse anerkendes.

Det er vores pris for Jagtvej 69.

Vi har meget bevidst valgt at gå længere end at diskutere forslaget om Stevnsgade for sig selv. For at finde ud af, hvor vi egentlig stod, har vi diskuteret både det principielle og det konkrete. Vi har vendt det sammen og hver for sig. Vi er bekymrede for den kommende tid, og vi er indforståede med, at en rydning formentlig nu vil være deres næste træk. Men vi kan ikke tilsidesætte retten til kulturel anerkendelse for retten til at købe en kommunal ejendom til markedsprisen. Så ville det hele være ligegyldigt.

Politikerne har jokket så meget på os, at vi bare ikke gider deres pis mere. Nogen må sgu stå fast på principperne. Nogen må sige stop, og nogen må trække en streg i sandet. Og lige nu ser det ud til, at det bliver os.

Jagtvej 69 har været Ungdomshusets hjem i over 24 år. Det er længere tid, end de fleste aktivister har levet. Men vi er kommet frem til, at der er én ting, der samler os alle mere end Jagtvej 69 og vores historie her. Det er de krav fra 1981, som det hele begyndte med. Vi vil have et Ungdomshus nu! Vi vil selv bestemme. Det skal være større end Rutana, og kommunen skal betale driften. De krav er fundamentet for hele ungdomshus-bevægelsen. Det er dem, der førte til Ungdomshuset i 1982.

I dag er det de færreste, der ved, hvad Rutana var, så kravene skal støves af og uddybes på ny, men det er stadig dem, det handler om. Genoplivningen af Initivgruppens krav fra 1981 er den beslutning, som vores fællesmøde er nået frem til.

Vi ved at, Knud mener, vi skilles over tåbelige beløb. Men hvis det alene er pengene, der gør det her umuligt, så er det i sandhed politikernes valg at søge konfrontation. Hvis politikerne gerne ville anerkende retten til et ungdomshus, så vil det jo ikke være et beløb, der i kommunal kultursammenhæng er småpenge, der skiller os ad. Vi er overbevist om, at de ikke er interesserede i at anerkende retten til et ungdomshus. Den eneste grund til, at de ikke siger det, er, fordi de ved, hvor mange der støtter huset – også langt ind i deres bagland.

Det er vigtigt, at det her ikke er noget, der er tænkt som et forhandlingsudspil. Det her er simpelthen det, vi er nået frem til, slet og ret. Vi ønsker

at blive i Jagtvej 69. Hvis vi diskuterer at gå over i et andet hus, skal aftalen opfylde kravene til et ungdomshus, som vi nu har defineret dem:

Vi vil have et ungdomshus nu!

Kommunen skal stille huset til rådighed. Vi stoler på fonden, derfor skal huset overdrages til den fond. Det er ikke acceptabelt, at kommunen fører en ungdoms- og kulturpolitik, der betyder, at det kræver et millionbeløb at være med. Et evt. overdragelsesbeløb må ikke overstige et symbolsk beløb på en krone.

Huset skal være mindst lige så stort som Ungerer

Huset skal være mindst lige så stort som Jagtvej 69. Derudover skal det kunne rumme de aktiviteter, der er i Ungerer i dag.

Vi vil selv bestemme

Ingen pædagoger. Ingen chefer.

Huset skal ligge på Nørrebro

Ungdomshuset er opstået af Nørrebro-kulturen og hører til her.

Ejendommen på Stevnsgade ligger på Nørrebro og har måske lavere til loftet, men med gården har den faktisk flere kvadratmeter end Ungerer.

Vi er desuden kommet frem til, at vi må lære af historien, at kommunalt ejerskab ikke sikrer retten til et hus. Derfor vil vi spørge, om det er muligt for fonden at træde sammen igen, hvis politikerne vil anerkende os. Sker det, vil vi kræve en fondsløsning.

Tilbage er der kun spørgsmålet om, hvorvidt politikerne vil løfte en del af læsset og ligesom os sluge nogle kameler. Og så haster det selvfølgelig. Politiet kan komme hvert øjeblik.

Lad os til sidst blot sige tak for jeres engagement. Vi har mødt mere forståelse os jer og haft mere tillid til jer, end vi nogensinde har haft til politikerne. Derfor er det bestemt heller ikke nogen ønskesituation, som vi nu står i. Men med de muligheder, vi har, så er det vores beslutning. Vi håber, at I vil respektere den og have tillid til, at det er den rigtige for os.

Med kærlig hilsen
Ungdomshusets fællesmøde
 27. januar 2007

Afghanistan-soldaten: 'Forsvaret er i krise'

Berlingske Tidende har åbnet en Afghanistan Blog, hvis hovednavn er Premierløjtnant Dennis. 26 år, soldat, siden han var 20, Gardehusarregimentet. I Afghanistan delingsfører i den lette opklaringseskadron med ansvar for 22 soldater. Han har følgende interessante betragtninger på sin blog:

Der er ingen tvivl om, at forsvaret er i krise i disse dage. Dussinvis af officerer finder andre græsgange af mange grunde. Uddannelsen af soldaterne er alt for hårdt presset, og vi forsøger at gøre på 8 måneder, hvad vi tidligere ikke kunne klare på 12. Den solide rekrutlærdom er skiftet ud med hærens basisuddannelse, hvor den vordende soldat bliver lige dårlig til førstehjælp og redning som til de livsnødvendige soldaterfærdigheder.

Der bliver købt udrustning af de forkerte årsager, og vi står derfor med et halvt hundrede kampvogne, som ikke har sin berettigelse inden for en overskuelig fremtid. Der købes store pansrede biler til opklaringen, på trods af at alle erkender åbent, at det ikke er et opklaringskøretøj. I øvrigt er lønnen ganske enkelt ussel sammenlignet med andre danskere i international tjeneste, eksempelvis politifolk. Så kort sagt er man her kun, hvis man brænder for sit fag og sin enhed. Når man så oplever, at nogle forsøger at pynte på historierne, eller man måske gentagne gange oplever at blive indsat på en måde, man ikke kan forlige sig med, så begynder man at overveje sine alternativer. Med andre ord har jeg ganske stor forståelse for, at så mange af mine kolleger forlader systemet.

Mine ord om uenighed med indsættelsesmåden er kontroversiel. ISAF-styrkens primære våben er flybomber, og bruges mildt sagt ofte. Ofte er vi forhindrede i at komme tæt ind på livet af

den modstander, som har angrebet os, fordi vi skal være på sikker afstand, når flyene bomber. Problemet – og det, som piner mig personligt – er, at vi ofte ikke kan sikre os, at fjenden ikke er forsvundet, og man står ofte med en følelse af, at man ikke har kunnet gøre jobbet færdigt. Samtidig har jeg personligt svært ved at anerkende en sådan opførsel som moralsk ansvarlig.

Grækenland: Massive protester mod reaktionær grundlovsrevision

De græske universiteter er i oprør. Reaktionære angreb på det offentlige uddannelsessystem – i tråd med det nyliberale EU – må slås tilbage, skriver de græske marxist-leninister fra Organisationen for Gendannelsen af Grækenlands Kommunistiske Parti (Anasintaxi).

Det græske parlament har for to uger siden påbegyndt en debat om at revidere grundlovens Artikel 16, som fastslår, at al højere uddannelse skal foregå i offentligt regi.

Det nye angreb mod retten til gratis uddannelse for alle, der er ført i felten af det monarkistisk-fascistiske Nyt Demokrati med støtte fra PASOK-lede-

ren George Papandreou, er det værste i mange år. Angrebet retter sig også mod universiteternes status som politisk fri-

Reaktionerne er ikke udeblevet. Lærere, studenter, elever og akademikere har demonstreret over hele landet, og lærerne iværksatte også en 24-timers strejke. Mere end 250 universitetsafdelinger er besat af tusindvis af studerende.

Den kamp, som blev ført af akademikere, lærere, studenter og elever i fjor, viste, at kapitalisternes angreb kan slås tilbage. Det store slag i Athen i 1999 og de franske studenter kamp i Paris viser vejen: *Enhed – Styrke – Sejr*.

Enhed, også med fagbevægelsen, er helt nødvendig for at sejre, og regeringens forsøg på at splitte bevægelsen må slås tilbage. Det gælder også udspillene fra det græske 'kommunistparti', som i virkeligheden er på linje med og samarbejder med Nyt Demokrati-regeringen.

Se mere på hjemmesiden www.geocities.com/anasintaxi/, som også har en engelsk sektion

USA: Massedemonstrationer imod Irak-krigen i mere end 50 byer

Titusinder af demonstranter ved National Mall i Washington, krævede lørdag den 27. januar STOP FOR KRIGEN I IRAK og TROPPENE HJEM NU

Titusinder af demonstranter i Washington krævede den 27. januar, at de amerikanske soldater bliver trukket hjem fra Irak.

Det var den ene af de to store anti-krigsbevægelser i USA, United for Peace and Justice (Sammen for Fred og Retfærdighed), der stod bag demonstrationen, hvortil interessen var kolossal, især efter at USA's præsident Bush tidligere på måneden meddelte, at han vil sende yderligere 21.500 soldater til Irak. Også valget til Kongressen og det

store nederlag til Bushs republikanere i november sidste år viste en klar og stigende folkelig modstand mod krigen i Irak, en modstand, som dog ikke er kommet til udtryk i Kongressen, fordi der grundlæggende set kun er ét parti derinde: krigens. Demokraterne støtter ikke en umiddelbar tilbagetrækning fra Irak og ville heller ikke stemme imod flere krigsbevillinger til den gale fascistiske præsident.

Den anden store paraplyorganisation, A.N.S.W.E.R. (Act Now to Stop

War and Racism, Handl nu for at stoppe krig og racisme), der indeholder de mere antiimperialistiske dele af den amerikanske fredsbevægelse, kræfter med klar støtte til den irakiske modstand og alle, der kæmper for deres frihed og selvstændighed imod imperialismen, deltog også i demonstrationen i Washington, som imidlertid ikke var den eneste i USA. I mere end 50 byer var der demonstrationer for at få de amerikanske soldater ud af Irak nu.

Ved demonstrationen i Washington talte blandt andre skuespilleren Susan Sarandon, den berømte sorte borgerrettighedsforkæmper og demokrat Jesse Jackson og medlemmer af Kongressen, mens også andre prominente folk som skuespillerne Sean Penn og Jane Fonda var at finde som deltagere i massedemonstrationen.

Carsten Kofoed, Frit Irak Blog

Demonstrationerne i USA var en opvarmning til de globale demonstrationsdage på 4-årsdagen for angrebet på Irak den 17. og 18. marts 2006, hvor hundredetusinder verden over ventes på gaden. I Danmark vil der være demonstrationer den 17. marts i København, Aalborg, Odense og Århus.

Mere end 51.001 amerikanske dræbte og sårede i Irak

De amerikanske militære besættelsesstyrker havde mindst 316 dræbte og sårede i kamphandlinger i ugen frem til 24. januar – stejlt op fra 129 – og 14 andre døde af 'ikke-fjendtlige' årsager, så det totale antal amerikanske ofre i krigen nåede op på mindst 51.001. Dette tal indbefatter 25.579 dræbte eller sårede af, hvad Pentagon klassificerer som 'fjendtlige' årsager, og 25.422 døde og sårede (det seneste tal er fra 4. december, to måneder siden) af 'ikke-fjendtlige' årsager såsom ulykker, selvmord og sygdomme, der er alvorlige nok til at kræve evakuering af medicinske grunde.

De amerikanske medier afleder opmærksomheden fra de faktiske amerikanske tab af liv og lemmer ved ruti-

nemæssigt kun at rapportere om det totale antal dræbte (3.024 den 24. januar) og ved sjældent at omtale de 23.114, som er alvorligt sårede i kamp. For yderligere at mindske offentlighedens fornemmelse af omkostningerne dækker de over Pentagon ved at ignorere de 24.823 militære ofre, som pr. 4. decem-

ber var ramt af 'ikke-fjendtlige' skader og sygdomme, skønt de 3.094 rapporterede døde inkluderer de 599 (på en uge steget med 14), som er døde af sådanne årsager.

Yderligere 153 amerikanske kontraktarbejdende er også blevet dræbt (steget med seks, inklusive lejesoldaterne fra Blackwater), siden Irak blev invaderet. Disse defineres ikke som amerikanske krigsofre, fordi de havde forladt aktiv tjeneste.

Pr. 20. juli 2006 havde et samlet tal på 152.669 militærveteraner fra Irak og Afghanistan indsendt ansøgninger om invaliditetsydelse, og mere end 100.000 har fået det bevilget.

Michael Munk

Opsving går kontant-hjælpsmodtagere forbi

Mens ledigheden for a-kassernes medlemmer falder og falder, så er kommunernes arbejdsmarkedsparete kontanthjælpsmodtagere stor set uberørt af opsvinget. Det viser en ny undersøgelse, som a-kassernes brancheorganisation AK-Samvirke netop har gennemført.

Undersøgelsen viser, at antallet af dagpengemodtagere i perioden er faldet fra 117.400 til 87.000 svarende til et fald på 25,4 pct. Modsningsvis er antallet af kontanthjælpsmodtagere kun reduceret fra 23.300 til 21.800 personer, hvilket svarer til et fald på 6,4 procent. Det procentvise ledighedsfald blandt dagpengemodtagere er således fire gange så stort som ledighedsfaldet blandt kontanthjælpsmodtagere.

3F og FOA skal løse portørkonflikt

3F og FOA må selv løse sagen om de 300 portører på Rigshospitalet, der ønsker at bibeholde deres overenskomst. Til gengæld vil Danske Regioner sige ja til resultatet, påstår de. Det oplyser formand for 3F Lager Bjarne Høpner efter forhandlinger med Danske Regioner, Region Hovedstaden og Fag Og Arbejde, FOA, om de 300 portører på Rigshospitalet i København, der ønsker at bibeholde deres overenskomst under 3F. Men FOA melder hus forbi og fastslår, at forbundet ikke er part i sagen om 3F-overenskomstens bortfald.

Skoleblokader i København

Lærerne på Holbergskolen i København nedlagde tirsdag arbejdet. Københavns Lærerforening (KLF) tror at andre af hovedstadens 80 skoler følger efter. Lærerne kræver, at Københavns Kommune finder omkring 108 millioner kroner, som Børne- og Ungdomsforvaltningen mangler. Pengene må findes i de andre forvaltninger i stedet for at spare på børnenes undervisning, siger lærerne.

Tre ud af fire støtter krav om højere lærlingeløn

3F Ungdoms krav om 10 kr. mere i timen støttes af de fleste danskere

En dugfrisk undersøgelse fra analyseinstituttet Epinion viser markant folkelig opbakning til 3F Ungdoms overenskomstforslag om højere lærlingeløn. Hele 74 % erklærer sig enige i udsagnet, at "lærlingelønnen bør hæves med 10 kroner i timen".

- Jeg er glad for den enorme opbakning til forslaget. Det viser tydeligt, at den danske befolkning ved, at tiderne har ændret sig. I gamle dage gik man i lære som 14-årig og boede stadig hjemme. I dag er de fleste lærlinge over 20 år og har udgifter som alle andre voksne. Nu mangler vi bare, at denne forståelse også spredt sig til arbejdsgiverne ved forhandlingsbordet, hvor det netop i disse dages afgøres, om lærlinge stadig skal spises af med lomme penge, eller om de skal have en rigtig løn, udtaler Mattias Tesfaye, formand for 3F Ungdom.

3F Ungdom har gennem længere tid forsøgt at sætte fokus på aflønningen af

Foto: 3FU

lærlinge og elever. I foråret 2006 gennemførte organisationen en omfattende spørgeskemaundersøgelse om unges ønsker til de kommende overenskomstforhandlinger i byggebranchen og transportsektoren. Her kom lønnen ind som en absolut topscorer.

- Vi er simpelthen nødt til at tage dette her alvorligt. Politikerne har en målsætning om, at 95 % af alle danske unge skal have en uddannelse. Det er mange tusinde unge, vi skal have på skolebænken. Jeg ved fra min egen branche, at mange ufaglærte overvejer at starte på en uddannelse, men når de hører om lærlingelønnen, kommer de hurtigt på andre idéer. Du tjener mere som flaske-dreng i Netto end som lærling i byggebranchen, fortsætter Mattias Tesfaye, der til dagligt arbejder som murer.

Storkonflikt kan styrke faglig solidaritet

Samtidig med at overenskomstforhandlingerne for OK07 er i gang, er det ingen hemmelighed, at medlemstallet i fagforeningerne rasler ned. Det gør ikke tingene bedre, at LO og de store forbund har forsøgt at dæmpe forventningerne og lægger fokus på videre- og efteruddannelse som det centrale.

Ugebrevet A4 må da også konstatere, at de fællestillidsrepræsentanter, det har talt med, ikke fremhæver videre- og efteruddannelse som noget, medlemmerne efterlyser over alt andet. Beskeden er klar. Fra dem lyder kravet: *Mere i løn nu!*

En vedtagelse af en lurvet ny overenskomst uden at sætte fokus på mere i løn nu eller nedsat arbejdstid vil være at holde de solidariske faglige kræfter for nar og yderligere sætte skub i dege-

nerationsprocessen i den etablerede LO-fagbevægelse.

Derimod vil en forkastelse af hovedorganisationernes forhandlingsresultater ved urafstemningen og iværksættelse af en reel storkonflikt være med til at revitalisere den kæmpende del af fagbevægelsen.

Det er da nu, at opsvinget i beskæftigelsen må kunne udnyttes til at sætte arbejdsgivernes nulpolitik til vægs med klækkelige forbedringer i løn og arbejdsforhold. En sådan afvisning af tilbudte smuler og iværksættelsen af en storkonflikt vil pege i den rigtige retning for solidariteten.

Dette er også retningen for at standse medlemsflugten, men det er nok for meget forlangt, at den reformistiske faglige top vil forstå eller følge.

3F Ungdom indleder i disse dage en oplysningskampagne om de igangværende overenskomstforhandlinger. Der er udarbejdet materialer til uddeling blandt de over 50.000 unge medlemmer af 3F. Heri informeres om forløbet i forhandlingerne, baggrunden bag de krav, der er stillet til arbejdsgiverne, og forholdsregler i en eventuel storkonflikt.

- Vores forhandlere skal vide, at vi står 100 % bag dem. Nu må arbejdsgiverne til lommerne og sikre, at også de lavestlønnede inviteres med til den forbrugsfest, som direktørerne med Henning Dyremose i spidsen har holdt de seneste år.

I løbet af den næste måned arrangeres der flere steder i Danmark undervisning i, hvordan man mest effektivt blokerer en strejkeramt virksomhed.

- Vi håber ikke på en landsdækkende storstrejke, men vi kan lige så godt forberede os allerede nu. Nogle gange skal cheferne have det med grovfilen, før de forstår budskabet, slutter Mattias Tesfaye.

3F Ungdom træner unge i blokade

K07: 3F Ungdom forbereder sig på konflikt i forbindelse med overenskomstforhandlingerne. I weekenden blev der holdt blokadetræning for unge fra hele landet.

Mange af de aktive unge fagforeningsmedlemmer i 3F Ungdom har aldrig oplevet en blokade og prøvet at konflikte i en arbejdskamp i det virkelige liv. For at forberede dem bedst muligt op til overenskomstforhandlingerne afholdt 3F Ungdom blokadetræning i København i weekenden.

Formanden for 3F Ungdom Mattias Tesfaye understreger, at hovedformålet var at vise, at der ikke er noget at frygte.

- Vi lavede et scenarium med et flyttefirma, hvor lastbilerne skulle stoppes, selv om folkene ville køre. Samtidig fik vi fortalt de tricks og fiduser, man kan bruge. Vi er forberedte op til overenskomstforhandlingerne, og hvis forhandlerne går fra bordet, ja, så tager vi altså ikke ud i kolonihaverne, siger han. Der var 35 deltagere fra det meste af landet.

Nytårskuren

Clara er en veldannet og særdeles godt underrettet væsen, der forstår at sætte sig igennem. Hun er trods sin høje alder yderst åndsfrisk og er i modsætning til sine jævnaldrende kun en smule gangbesværet, dog nok til, at brug af rollator er sikrest. Clara bor mindre end en km fra dagcentret, hvor hun har sin gang to gange om ugen.

Det vil sige, "gang" er vel så meget sagt. Hun er nemlig – trods det faktum, at hun udmærket selv ved hjælp af rollatoren kan vandre frem og tilbage – knyttet til kørselsordningen, der normalt går ud på, at man bliver hentet og bragt af centrets bus, hvilket indebærer omkring en times kørsel om dagen, en fordobling af transporttiden i forhold til, hvis Clara valgte at gå.

Clara har tilhørt den lille eksklusive skare, der blev hentet og bragt i taxa, fordi der ikke har været plads i bussen, hvilket sidste år påførte kommunen små hundrede tusind kroner i udgift til taxakørsel. Nu kan man med al rimelighed kritisere kommunen for en total skæv prioritering af de rige på bekostning af børn, ældre og fattige i almindelighed, men det ændrer jo ikke ved, at 100.000 kr. kunne benyttes til stor fordel for centrets omkring 200 brugere.

Taxakørslen er derfor da også blevet nedprioriteret voldsomt til fordel for flere passagerer i bussen – uden problemer, måske lige med undtagelse af Clara og hendes lige, som der ganske vist kun er meget få af. Disse få kommer i øvrigt som regel fra de bedre stillede lag, der eksempelvis er husejere eller gør sig i udlandsrejser.

For Clara var det tydeligt et fald i status, da hun blev meddelt, at transporten fremover blev foretaget af centrets bus. Det satte tilværelsen i et andet lys, idet hendes hidtidige problem bestod i at sikre sig forsædet i taxaen i kamp med en anden bruger, der ellers med sit stive ben havde kunnet nyde godt af netop det sæde.

Clara har nu efter to måneders buskørsel stort set affundet sig med virkeligheden. Dog nyder hun om morgenen, når chaufføren ringer til hende for at

meddele tidspunktet, hvorpå hun bliver afhentet netop denne dag, at indlede en større forhandling i det umulige i netop dette tidspunkt. Da processen med forhandling er afløst af et direktiv, afslutter Clara altid samtalen med:

- Jamen, så må vi jo se, om jeg er klar, og ellers må du jo køre videre.

Indtil i dag har hun altid været klar. Hun har da vist tilpasset sig. Det hjælper måske også lidt, hvis man på bedste Hyacinth-manér kan prøve at iredsætte chaufføren. Hun har endda også lurt, at der i bussen er brugere med "nye ører", der endnu ikke har haft kendskab til hendes prominente fortid:

- Jeg har jo da været hovedkasserer i et yderst velrenommeret selskab. Der har jo deraf ligget et voldsomt stort ansvar på mine skuldre, så lidt fornemmelse for tal har jeg da bibeholdt. Det var jo dog trods alt – for den tid at være – en rimelig lang og høj uddannelse, der krævedes for at blive betroet en sådan stilling.

Udtalelsen falder sammen med en vis knejsen med nakkens, som man kunne have forundt Konen med æggene. Bussens tilhøre-re havde med tiden vænnet sig til "fru Hyacinth" og troede faktisk ikke, hun kunne overraske os mere. Så kom det:

- Jeg kommer i øvrigt ikke på tirsdag, idet jeg skal til nytårskur.

Der blev hostet lidt på de tilstødende pladser, og chaufføren fik valgt et forkert gear.

- Jeg tilhører 3. klasse af 5. rang, understregede hun.

Alle vidste, at tiden var inde til dronningens nytårskur. De fremmedartede begreber skilte bussen i oprigtigt nysgerrige og meget nervøse. Tavsheden var pinsom, så der var kun én vej frem:

- Hvad er det for en kur, du skal til, Clara?

- Nå, det er i HK, hvor jeg er medlem af pensionistklubben. Vi plejer at sige, at dronningen har rang 1, 2 og 3. Så kommer statsministeriet som 4. rang lige før os.

Det var vist godt for nerverne, at den blev afklaret, inden vi gik på weekend. *Reno*

Brasilien og den 12. Internationale ml-konference

I november 2006 afholdtes det 12. årlige plenarmøde i den Internationale Konference af Marxistisk-Leninistiske Partier og Organisationer. Det fandt sted i Brasilien med det Revolutionære Kommunistiske Parti (PCR) som vært – og i en situation med et stærkt opsving i den globale klassekamp og øget modstand mod imperialismens nyliberale offensiv og krigseventyr.

Konferencen med det besværlige navn og den næsten lige så besværlige forkortelse IKMLPO har siden dannelsen i 1994 (med vedtagelsen af den såkaldte Quito-erklæring) placeret sig stadig mere centralt i arbejderklassens og folkenes kamp på alle kontinenter og som en stærk kraft i genopbygningen af den internationale kommunistiske bevægelse på marxismen-leninismens grund. De årlige konferencer er blevet retningsgivende, langt ud over deltagerlandene og -partierne.

Dette års konference lagde sidste hånd på et centralt politisk dokument, som senere på året vil udkomme på dansk – en slags 'taktisk platform' for de kommunistiske partier af i dag.

Den vedtog bl.a. den udtalelse om situationen i Mellemøsten, som kan læses her, sendte en militant solidaritetshilsen til Folkeforsamlingen for Oaxacas folk, APPO, samt sendte hilsener til en række partier – herunder Arbejderpartiet Kommunisterne – som stod lige over for at afholde deres kongresser.

IKMLPO udgiver det internationale tidsskrift Unity & Struggle (Enhed & Kamp) på bl.a. engelsk, spansk, fransk, tyrkisk og portugisisk. Tilknyttet konferencen er også det fremragende indiske tidsskrift Revolutionary Democracy (www.revolutionarydemocracy.org).

De deltagende partier fik også lejlighed til at lære mere om udviklingen af arbejderklassens og folkets kamp i Brasilien og om det store og frugtbare arbejde, som udføres af Brasiliens Revolutionære Kommunistiske Parti.

Den Internationale Konference af Marxistisk-Leninistiske Partier og Organisationer: Resolution om situationen i Mellemøsten

Den Internationale Konference af Marxistisk-leninistiske Partier og Organisationer (IKMLPO), som mødtes til sin 22. plenarsession i Brasilien, har undersøgt situationen i Mellemøsten. På første plads hilser deltagerne den internationale solidaritetskonference med det libanesiske folk og andre folk i regionen, som afholdes i Libanon.

IKMLPO har især undersøgt følgende punkter:

1. USA-imperialismen, som sammen med sine britiske allierede har holdt Irak besat siden 2003, fortsætter med at massakrere den civile befolkning, fortsætter med at praktisere tortur i stor skala, myrder, fængsler og tvinger den irakiske elite i eksil, frempromoverer lokal og etnisk rivalisering for at dele landet, sænker de folkelige masser ned i elendighed og uvidenhed og plyndrer systematisk landets olie-rigdomme. Konfronteret med den imperialistiske barbarisme har den irakiske befolkning, der regner med solidariteten og sympatien fra arbejderne, befolkningerne, de revolutionære og progressive folk verden over, rejst en hårdnakket væbnet modstand, som har tildelt besættterne politiske og militære katastrofer i en grad, så man er blevet tvunget til at tale om et "nyt Vietnam", mens man søger en vej ud af det irakiske helvede.

2. Den zionistiske stat Israel fortsætter, med den højroastede støtte fra USA-imperialismen og de europæiske imperialister, såvel som med det stiltiende eller åbne samarbejde med de reaktionære arabiske stater, massakren mod det palæstinensiske folk i Gaza og på Vestbredden, med at skabe en mangelsituation ved at blokere for ankomsten af international hjælp, myrder, kidnapper og fængsler de palæstinensiske ledere, ødelægger deres hjem og infrastrukturen, fordriver tusindvis af familier, gør deres land og helligdomme "jødiske" for at underkue det martrede folk og påtvinge dem den imperialistisk-zionistiske plan, som nægter dem deres nationale rettigheder.

Som reaktion på denne udryddelsespølitik fortsætter det palæstinensiske folk deres modstand og kamp for at genvinde deres land, for at opnå uafhængighed og opbygge en fremtid med værdighed, fred, demokrati og fremskridt. Den palæstinensiske sag kræver den stadig stigende støtte fra folkene og de frihedselkende kræfter.

3. Sidste sommer erklærede den zionistiske stat med direkte støtte fra Bush-regeringen og majoriteten af regeringerne i EU og samarbejdet af reaktionære arabiske stater en brutal krig mod Libanon. Hele byer blev ødelagt, civilbefolkningen blev massakreret eller drevet i eksil. Størstedelen af den økonomiske og civile infrastruktur blev smadret. Under denne aggression blev forbudte våben anvendt. Det modige libanesiske folk og deres væbnede modstand, som regnede med solidariteten og sympatien fra folkene og de anti-imperialistiske kræfter i verden, påførte den zionistiske hær et nederlag, som har genskabt tilliden hos de arabiske folk i hele regionen til deres potentiale og deres evner til at vinde.

4. Siden 2001 har Afghanistan været militært besat af USA-imperialisterne og deres allierede. Denne besættelse har bragt kaos, mang-

De marxistisk-leninistiske partier spiller en stadig større rolle i arbejderne og ungdommens kampe. Det franske PCOF har været med forrest (Se også side 20)

el på sikkerhed og elendighed til landet. Besættelseshærene har ikke næret bekymringer om at skjule massakrerne, som de har begået "krigen mod terrorismens" navn. Det afghanske folk har kontinuerligt vist deres afvisning af besættelsen. Den væbnede kamp udvikles og intensiveres dag for dag for at fordrive besættelsesstyrkerne. USA-imperialismen og dens allierede har truet Iran og Syrien i måneder for at påtvinge de to lande deres imperialistiske diktator.

I betragtning af alle disse kendsgerninger fordømmer IKMLPO kraftigt de imperialistiske aktioner mod de arabiske folk og mod folkene i Mellemøsten i særdeleshed.

Vi fordømmer den hykleriske natur af de fremmanede påskud for at retfærdiggøre sig selv, såsom "krigen mod terror" eller "spredningen af atomvåben og masseødelæggelsesvåben", "forvaret for

*MOD IMPERIALISMEN: LAD OS BYGGE SOCIALISMEN
Det lykkedes de spanske marxist-leninister i 2006
at skabe et forenet parti:*

demokrati og menneskerettigheder", og fordømmer det racistiske, hadefulde og ideologiske dække for disse krige og aggressioner, som om det var en "krig mellem civilisationer" eller "religionskrig".

Vi påpeger, at USA-imperialismens og dens europæiske og zionistiske allieredes virkelige grunde er intet mere end at installere deres totale dominans i dette strategiske område rigt på olie. Bushs mål er at skabe et "Stor-Mellemøsten" og et "Nyt Mellemøsten" for at etablere dominans i området.

Vi gentager vores støtte til folkene i Mellemøsten og den væbnede modstand, som konfronterer de imperialistiske og zionistiske aggressorer. IKMLPO anser disse folks kamp for at være en integreret del af arbejderne og folkenes kamp mod imperialismen. Resultatet af disse kampe berører direkte folkene, fordi enhver svækkelse af imperialismen, anført af USA-imperialismen, styrker kampen i deres eget land og internationalt. Derfor bør de vedkommende arabiske folk og folkene i området ikke tage fejl af naturen af deres kamp, som ikke er religiøs eller racistisk, men anti-imperialistisk og anti-kolonialistisk. Arbejderne og folkene i andre lande er deres allierede, uanset deres religion, race eller kultur, selv i aggressorlandene, hvor tusinder og atter tusinder er gået på gaderne for at protestere mod den imperialistiske krig.

IKMLPO opfordrer arbejderne, folkene, de progressive og revolutionære over hele verden til stadigt mere aktivt at støtte folkene i Mellemøsten i kampen for deres nationale uafhængighed. Arbejderne i de imperialistiske lande har pligt til at kæmpe mod deres regeringer og kræve tilbagetrækning af deres tropper fra Irak og Afghanistan såvel som tilbagetrækning af deres støtte til den zionistiske, racistiske og kriminelle stat Israel.

IKMLPO støtter også ethvert internationalt forsøg på at gøre en ende på straffriheden for folkets mordere og kræver, at de imperialistiske og zionistiske ledere bliver dømt for forbrydelser mod menneskeheden begået i Irak, Palæstina, Libanon og Afghanistan.

Brasilien, november 2006

Den Internationale Konference af Marxistisk-Leninistiske Partier og Organisationer

Brasiliens Revolutionære Kommunistiske Parti (PCR)
Chiles Kommunistiske Parti/Proletarisk Aktion (PC/AP)
Colombias Kommunistiske Parti/Marxister-Leninister (PCdC/ML)
Arbejderpartiet Kommunisterne, Danmark (APK)
Den Dominikanske Republiks Kommunistiske Arbejderparti (PCT)
Ecuadors Marxistisk-Leninistiske Kommunistiske Parti (PCMLE)
Frankrigs Kommunistiske Arbejderparti (PCOF)
Irans Arbejderparti Toufan (PTI)
Mexicos Kommunistiske Parti/Marxister-Leninister (PCM/ML)
Spaniens Kommunistiske Parti (marxister-leninister) (PCE(m-l))
Tunesiens Kommunistiske Arbejderparti (PCOT)
Tyrkiets Revolutionære Kommunistiske Parti (TDKP)
Tysklands Kommunistiske Parti (KPD)
Øvre Voltas Revolutionære Kommunistiske Parti (PCRV)

Hugo Chavez og 'Det 21. århundredes socialisme'

Af Henning Påske Jensen

Socialismen er fremtidens og nutidens, det 21. århundredes, samfundsform.

De revolutionære udviklinger ikke mindst i Latinamerika har aktualiseret socialisme-diskussionen på verdensplan. F.eks. er Venezuelas Hugo Chavez ved at udvikle, hvad han kalder 'det 21. århundredes socialisme'.

APK's 3. kongres i december 2006 tilsluttede sig den vurdering af Chavez' teorier, som denne artikel udtrykker.

Den er en bearbejdet udgave af et indlæg på kongressen.

APK's kongres besluttede at fortsætte en offentlig diskussion om socialismens teori og praksis igennem hele 2007, som også er 90-året for Oktoberrevolutionen, den første socialistiske revolution i verdenshistorien.

For mange var det en overraskelse da Venezuelas præsident Hugo Chavez i en tale til det femte World Social Forum annoncerede, at han gik ind for skabelsen af socialisme. Han kaldte, hvad han ønskede at udvikle i Venezuela, for 'Det 21. århundredes Socialisme' og udtrykte korrekt, at socialisme er en nødvendighed for menneskenes overlevelse..

Som sådan var det et befriende brud, han foretog som vært og værtsland, med den konsensus, som hidtil havde eksisteret inden for World Social Forum-bevægelsen (en bevægelse under vestlig socialdemokratisk indflydelse/kontrol) om ikke at sætte spørgsmål ved hele det kapitalistiske system. Det var et brud med den blotte konstatering af en almen nødvendighed om at forbedre verden: *En anden verden er mulig.*

Herved åbnede Chavez op for en problemstilling, som pressede sig på blandt kritikere i antiglobaliseringsbevægelsen og i den anti-imperialistiske bevægelse: *En helt anden verden er nødvendig: En verden uden imperialismen og udbytning – det socialistiske samfund.*

Men ét er at pryde sig med det prætentøse at være foregangsmand for en "ny og moderne socialismeideologi", *Det 21. århundredes socialisme*, hvor Chavez og Venezuela fremstilles som bannerfører for en ny socialisme. Noget andet er, om ideologien i praksis kan leve op til det, den lover. Derfor er det gavnligt at se nærmere på indholdet i Chavez' forestillinger og udviklingsmodel.

Er Chavez' ideer videnskabeligt begrundede med basis i marxismen-leninismen? Eller er der snarere tale om en 'populistisk socialisme' – en ideologi og bestræbelse, som aktuelt står i skarp modsætning til ny-liberalismens forsøg på at kontrollere verden anført af USA?

Hvad er Chavez' forestilling om 'Det 21. århundredes socialisme'?

Med betegnelsen 'Det 21. århundredes socialisme' understregede Chavez ikke

blot, at socialismen vil være dette århundredes bestræbelse og samfundsform; i hans udgave indgår også en afstandtagen fra de tidligere forsøg på at opbygge socialismen. Ved at støtte skabelsen af "et 21. århundredes socialisme" i Venezuela har Chavez også gjort det klart, at denne socialisme vil være *forskellig fra* det "20. århundredes socialisme", som han kalder det. Forskellig fra den "stats-socialisme", som han mener blev praktiseret i Sovjetunionen og Østeuropa både under Lenin og Stalin og under de efterfølgende revisionistiske ledere (Gregory Wilpert fra Venezuela analysis.com udtaler, at Chavez også mener forskellig fra Cuba i dag).

I en tale i 2006 udtalte Chavez:

"Vi går ind direkte for den Bolivarianske Revolution mod socialisme og går ad den socialistiske vej, mod en ny socialisme, det 21. århundredes socialisme, som er baseret på solidaritet, på broderskab, på kærlighed, på retfærdighed, i frihed og i lighed." Men også, at denne socialisme ikke er foruddefineret. Men snarere må vi "omforme kapitalismen og bevæge os mod socialisme, imod en ny socialisme, som må opbygges hver dag".

Allerede her er der en del at tage stilling til. Det er faktisk en stor mundfuld, der lanceres:

Er læren fra Sovjets sammenbrud, at der skulle være behov for en helt ny, 'moderne' socialisme, som kan opbygges hver dag i det kapitalistiske samfunds skød?

Kan socialisme endog i det 21. århundrede have den franske borgerlige revolutions paroler som ledestjerne?

Kan man tale om socialisme, hvis det ikke er arbejderklassen, som har magten, og hvis markedøkonomien er den grundlæggende økonomi?

Alle tre spørgsmål må besvares med et klart nej!

Man kan ikke omforme kapitalismen hen imod en ny socialisme, som må opbygges hver dag.

At gøre dette i Venezuela vil sige, når det går bedst inden for borgerlige

ationale rammer (dvs. inden for kapitalismens rammer), at man kan forberede folket på den socialistiske revolution, man kan kæmpe for helt at frigøre landet fra imperialismen.

Staten i Venezuela har også en klassekarakter, og det er ikke arbejderklassen, som har magten, men landets nationale borgerskab.

Sker der ikke en socialistisk revolution, vil man heller ikke på lang sigt kunne fastholde og udbygge sine nationale positioner over for det imperialistiske uhyre og dets pres. Det er en af de store lærer af det 20. århundredes alsidige revolutionære erfaringer.

Der er intet, der tyder på, at man i Venezuela står umiddelbart over for den socialistiske revolution, men man er afgjort i en fase, hvor folkemasser bevidstgøres om muligheden af at sætte sig op imod imperialismens kontrol og med et styrket ønske om at gå videre for social befrielse. Som sådan er det en stor inspiration ikke mindst i det forarmede Sydamerika, hvor folkene synes, at **nok er nok**.

Men om Venezuela kan få lov til at forberede den socialistiske revolution og gennemføre den, det er der flere end arbejderklassen og folket, som har en mening om i Venezuela. Én ting er at sætte sig op imod imperialismen, noget andet er at lægge op til en afskaffelse af kapitalismen. Dette vil også nationale borgerlige kræfter af al magt modsætte sig.

Ét er at kalde tingene for 'det 21. århundredes moderne socialisme'. Noget andet er, hvis man begynder at tage socialisme bogstaveligt.

Chavez og Sovjetunionens sammenbrud

Chavez mener – i modsætning til den marxistisk-leninistiske analyse og opfattelse – at der var "statssocialisme" i Sovjetunionen og Østeuropa, og at det var en slags bureaukrat-socialisme, som brød sammen, da det faldt i 1989.

Læren fra Sovjets og Østeuropas sammenbrud var således ikke, som de marxistisk-leninistiske partier og ikke mindst Enver Hoxha for længst og præcist havde påvist, at Sovjet ved tidspunktet for sammenbruddet var blevet et statskapitalistisk og socialimperialis-

tisk land med profit i centrum.

Denne videnskabelige analyse var i overensstemmelse med virkeligheden – og behovet for en ny revolution i Sovjetunionen. Fra og med invasionen i Tjekkoslaviet i 1968 udviklede Sovjetunionen sig til en (social)imperialistisk supermagt. Dens sammenbrud var en logisk følge af kapitalismens udvikling og udtrykte dens overgang til råkapitalismen.

APKs 3. kongres Dokumenter

Men Hugo Chavez opfatter på samme måde som Fidel Castro, at der var tale om et sammenbrud for *den tids socialisme*, som altså ikke var god nok, og ikke som et sammenbrud for et samfund, der havde gennemgået en 'fredelig kontrarevolution' med revisionisterne fra Hrustjov over Bresjnev til Gorbatsjov, som greb magten efter Stalins død og førte landet frem til den åbenlyse kapitalistiske genrejsning – den borgerlige kontrarevolution oven i den revisionistiske kontrarevolution.

Den internationale marxistisk-leninistiske kommunistiske bevægelse blev netop opbygget i 60'erne og 70'erne i kamp mod opfattelsen af, at Sovjet var et ægte socialistisk samfund, som fortsatte på Lenins revolutionære vej, og afslørede i stedet dette massive fupnummer. I dag ser vi også i Danmark, at det ny "Kommunistisk Parti" bygger videre

på dette bedrag om, at det var socialismen, som brød sammen i 1989, og ikke en pseudosocialistisk formation, som kun havde etiketten og nogle ydre former til fælles med den ægte socialisme.

Bygger man sine forestillinger på, at "20 århundredes socialisme" er en ideologi, politik og praksis, som skal erstattes og moderniseres med en ny 'Det 21. århundredes socialisme', så vil man uundgåelig tendere mod at smide barnet ud med badevandet. Så vil forståelsen for socialismens store erobringer og dens opbygning under Lenin og Stalin være svær at finde. Så erkender man ikke, at marxismen-leninismen med Oktoberrevolutionens sejr beviste, at den var en almen teori gældende for hele den døende imperialismes epoke, at alle socialistiske revolutioner på trods af store forskelle i deres former må rumme de samme grundlæggende karakteristika – oprettelsen af arbejdernes klasseherredømme, ekspropriationen af udbytterne og koncentrationen af produktionsmidlerne i arbejderstatens hænder – og at opgaven er at anvende den skabende i vor tid og i det enkelte land.

Der er da heller intet, der tyder på, at det er i den socialistiske Sovjetunionen under Lenin og Stalins tid, Chavez først og fremmest henter inspiration. Tilsyneladende mener Chavez, at socialismens opbygning kan starte med en lille stat, hvor der udvikles forskellige former for ejendom, dvs. statsforetagender, 'selvforvaltning' i form af kooperativer, halv-offentlige virksomheder og *joint venture*-foretagender, og at man på mange måder må eksperimentere sig frem.

Det skal dog tilføjes, at der ikke i Venezuela tales om direkte at kopiere Jugoslaviens selvforvaltning som model eller f.eks. den kinesiske 'markedsocialisme', som er en anden af nutidens maskerede former for brutal kapitalistisk udvikling. Der lægges stor vægt på, at den bolivariske revolution er en selvstændig og enestående revolutionær erfaring, hvorfor dens 'socialismemodel' også må blive det.

Virkeligheden kan imidlertid meget nemt komme til at ligne den jugoslaviske.

Venezuela er langt fra at have sikret sig en national kontrol over kapitalen, selv om man har krævet, at udenlandske firmaer afstår dele af deres aktier. Landet

er fortsat åbent for udenlandske investeringer.

'Frihed – Lighed – Broderskab' eller 'Proletarer i alle lande, forén jer!'

Når Chavez bygger sin ideologi for socialisme på generallinjen i den borgerlige franske revolution, *Frihed, lighed og broderskab*, der blev anvendt imod de feudale bånd og åbnede op for at borgerskabet, der dengang var progressivt og blev den herskende samfundsklasse, så bliver det et problem, hvis denne sammenfatning skal anvendes på socialisme i det 21. århundrede.

Det var den parole, opportunisterne forfægtede imod Marx' løsning '*Proletarer i alle lande, forén jer*'.

Det er også en parole, der er skrevet ind i den franske borgerlige forfatning.

Når det drejer sig om opbygning af socialismen, er parolen uanvendelig pga. dens klasseindhold. Med disse paroler i centrum vil det være mere end svært at sikre arbejderklassens ledende rolle i en socialistisk revolution og socialismens opbygning.

Og uden denne – ingen socialisme!

Markedsøkonomien bestemmer i Venezuela

Hvis socialisme ikke blot skal være ord, men have et reelt indhold, så forstår vi det som arbejderklassen ved (stats)magten i forbund med andre, uanset dens p.t. numeriske størrelse, og at der produceres efter menneskers behov efter en planøkonomi som erstatning for den kapitalistiske markedsøkonomi. Ingen af disse grundbestanddele ved et socialistisk samfund findes i Venezuela i dag.

Hugo Chavez' ideer om 'Det 21. århundredes socialisme' må karakteriseres som et mismask af elementer hentet fra forskellige steder og tider. Hans socialisme er ikke arbejderklassens ideologi, proletarisk socialisme, men det nationale borgerskabs ideologi i en progressiv udviklingsfase, hvor det ikke mindst i helt egen interesse søger på at sikre national uafhængighed og sociale forbedringer for folket, altså en progressiv og antiimperialistisk bestræbelse.

I Venezuela er det stadig markedet, der er fremherskende, og i Venezuela

foregår der en klasseudbytning. Og sådan, som det ser ud er i dag, er de udenlandske oliemonopolers indflydelse i Venezuela ikke blevet brudt, men begrænset i form af *joint venture*.

Et socialistisk samfund kan ikke opbygges trin for trin og gå over fra det ene samfund til det andet uden revolution, uden ekspropriation af den hidtidige herskende klasse, uden ødelæggelsen af den gamle statsmagt og skabelsen af en ny. Kapitalismen vokser ikke ind i socialismen. Det er den klassiske reformismes grundlæggende læresætning, der bliver ved med at dukke op, selvom den aldrig er bevist, men bestandig modbevist gennem historien.

Under marxistisk-leninistisk ledelse kunne man klart forestille sig, at der skete en nationalisering af alle banker og storindustrien, og at man for at kunne sikre dette måtte etablere en folkelig bevæbning og en bevæbnet arbejderklasse på fabrikkerne.

Indtil nu er hæren loyal over for Chavez – men ét er loyalitet imod udenlandsk kontrol, noget helt andet er solidaritet med en socialistisk revolution og loyalitet over for en reel socialistisk opbygning i Venezuela. Her er der mange, der vil stå af.

Socialisme kræver opbygning på basis af et nyt magtapparat befriet fra kræfter, som ikke ønsker socialismens opbygning, og med en bevæbnet arbejderklasse på fabrikkerne og et bevæbnet folk for at sikre en sådan omvæltning og opbygning.

Radikale reformer

Venezuela kan opbygge mange træk, som med god vilje kan kaldes "socialistiske elementer", men som i realiteten er radikale borgerlig-demokratiske reformer, herunder store jordreformer, skabelsen af kooperativer, oprettelse af lokale folkelige råd og gennemførelse af en lang række sociale forbedringer for de fattige. Levestandarden øges betydeligt for de fattige og fattigste, og der sker en vigtig alfabetisering. Der oprettes folkekøkkener med billig mad eller fødevarer. Men samtidig er Venezuela et land med prisstigninger, ikke mindst på jord og ejendom, et land, hvor markedsøkonomiens love grundlæggende hersker.

Som de radikale reformers land er

Venezuela et vigtigt eksempel og attraktivt for folkene i Sydamerika, en inspiration for alle, der ikke ønsker at forblive slaver af imperialismen og holdt nede i elendighed som offer for nyliberalismens hærgen.

Hugo Chavez må betragtes som en vigtig progressiv leder i verden i dag og hans sejr ved det seneste præsidentvalg må hilses velkommen af alle fremskridtsglade mennesker.

Venezuela har store økonomiske muskler, med Sydamerikas største olie-reserver, der skulle være på størrelse med Saudi-Arabiens. USA får fortsat omkring 15 % af sin olie derfra. Venezuela er blandt dets fire vigtigste leverandørlande.

En fuldstændig national kontrol over olien vil være et stort slag imod imperialismen og også give landet mulighed for at sikre større sociale forbedringer for dets indbyggere.

Endnu er det ikke den socialistiske revolution og socialismen, som står lige om hjørnet. På længere sigt kan Chavez få svært til at leve op til massernes radikaliserings og krav om helt at bryde med imperialismen og skabe fortsatte forbedringer, og at arbejderklassen og folket ønsker at bestemme over deres tilværelse og fremtid

Chavismen (for nu at gøre platformen til en -isme) er en radikal reformismestrømning og en utopisk socialisme, der primært er baseret på kamp for national selvstændighed. Den udtrykker en klar afvigelse fra marxismen leninismen og har også modtaget inspiration fra og må anses for at være et barn af den moderne revisionisme, selvom Chavez selv omtaler den som 'mere menneskelig'.

Chavez er en vigtig progressiv leder, som vender sig imod imperialismens forsøg på kontrol – men skal man sammenligne ham med andre historiske skikkelser, er det ikke som en af socialistisk faderskikkelse. Han er en latinamerikansk antiimperialist på linje med en Salvador Allende eller en Fidel Castro.

At fremstille Chavez som en fremsynet kommunist eller hans socialisme som det 21. århundredes revolutionære ideologi og en mulig erstatning for den videnskabelige socialisme, marxismen-leninismen, er helt forfæjlet.

Den uafsluttede historie

– om politisk irrationalitet og demokratiske alternativer

Af Patrick Mac Manus

Et truet naturgrundlag, voksende global ulighed, masseopbrud og migration, ressourcekamp og krige er det stof, som revolutionære omvæltninger er gjort af – både i historien og i fremtiden.

Afslutningen af den 'kolde krig' har givet anledning til en opfattelse af, at selve historien nu er afsluttet. Med de liberal-demokratiske værdiers sejr er den verdenshistoriske hovedkonflikt bragt ud af verden. Den historiske proces har nået sit mål.

At Francis Fukuyama siden har tilbagekaldt hovedtesen i sin filosofiske fanfare, *The end of history and the last man* (1992), har ikke forhindret, at forestillingen om historiens egentlige afslutning er en underliggende politisk strømning i tiden. Fra denne synsvinkel er udbredelsen af det liberal-demokratiske værdigrundlag på globalt niveau det eneste tilbageværende historiske alternativ.

Dette værdigrundlag kommer bl.a. til udtryk i den såkaldte *Washington Konsensus*, en politisk-økonomisk formel eller et regelsæt, der foreskriver bestemte omstruktureringer i især de fattigere landes sociale og politiske systemer. Omfattende privatiseringer, reelt en ekspropriation af samfundsmæssige ressourcer, indtager her en nøglestilling.

I denne neo-liberale vision afløses samfundenes historie af en verdenstilstand, der dybest set er ahistorisk og historieløs. Verden tømmes for de alternativer, der udspringer af forskellige historier, af forskellige vilkår, erfaringer og behov. En tilsyneladende afpolitiseret udgave af denne tilgang, hvor både den strukturelle og umiddelbare vold i processen underbetones, findes i udbredte opfattelser af 'globaliseringen'.

I en verden uden alternativ kan den tilbageværende modstand nu betegnes som irrationel, og dens overvindelse, også gennem voldelig intervention, kan undertiden betragtes som legitim. Begrebet 'ondskab' er endda blevet genoplivet, ikke mindst i den politiske retorik, der præger den såkaldte 'krig mod terror'. Ikke 'ondskab' som tilsyneladende uforanderligt kendetegn ved menneskelivet som sådant, men som fænomen, der helt kan fjernes fra verden. En verden uden ondskab er i denne optik en verden, hvor magtens projekt endeligt har sejret.

Det irrationelle i den fremherskende tænkning fremkalder da også sit eget irrationelle modsvar. Når mennesker berøves muligheden for at handle rationelt i forhold til egen interesse, indsigt og historie, udvikles det irrationelle som kompensationsform. Afmagt og modstandens irrationelle udtryksformer nærer hinanden. Under afmagtens vilkår, under fraværet af reelle handlemuligheder, udvikles tankesæt og handlingsmønstre, der kan være radikalt selvdestruktive. Både på individuelt og kollektivt plan.

Et ekstremt historisk eksempel på denne selvdestruktivitet er de sydafrikanske Xosaer, hvis militære modstand i midten af den nittende århundrede var blevet brudt efter årtiers krig mod de fremtrængende koloniserer. Under en kvindelig profets anvisninger greb befolkningen til nedslagtning af eget kvæg i titusindtal. Denne ofring skulle

bringe en ny tid med sig, hvor det gamle samfund ville genopstå. At miste alt ved egen hånd, ved egen hånd at foregribe den forventede udslettelse, var at foretrække frem for passivt at underkaste sig en historisk proces, der forekom at være uden alternativ. Kun i kraft af en sidste selvødelæggende handling ville et mytisk alternativ kunne vise sig.

Oplevelsen af udsigtsløshed, den destruktive reaktion og den konservative drøm om det gamle samfunds mytiske genopståen er også en nutidig erfaring. De nederlag, som socialismen, de nationale befrielsesbevægelser og selv en relativ moderat demokratisk reformpolitik har lidt igennem de senere årtier, har bidraget til en omfattende desorientering af befolkninger, til skærpelsen af en etnisk og religiøs identitetspolitik, til en hadets (og selvhadets) politik, der i dag er et truende element i en lang række samfund i verden, ikke mindst i mellemøstlige og afrikanske samfund, hvis politisk-økonomiske udvikling er blokeret af både nationale og internationale magtstrukturer.

II

Opgaven er at fastholde alternativerne og at åbne for nye. At påvise og vise, at der er andre veje. Opgaven i denne del af verden er at bidrage indefra til en svækkelse af den fremherskende politisk-økonomiske model. En sådan svækkelse vil give befolkninger i den 'anden' verden mulighed for i stigende grad selv at udvikle alternativer, der yderligere vil underminere denne politisk-økonomiske models dominans. De senere års latin-amerikanske opbrud og udfordring af den såkaldte *Washington Konsensus* er et lovende tegn. Et fælles mål for disse mangfoldige kampe er og må være demokratiske og institutionelle fornyelser på både lokalt og globalt niveau.

Den demokratiske styreformers dynamik og tiltrækningskraft skal genskabes – ikke mindst i en tid, hvor en statslig sikkerhedspolitisk interesse i stigende

grad nedbryder de politiske rettigheder. Næret af en frygtens politik, som den såkaldte 'krig mod terror' hviler på, træder et vidtgående sikkerhedshensyn i disse år i stedet for den udvidelse af de demokratiske rettigheder, der alene kan løse både globale og nationale konflikter.

I realiteten er demokratiske styreformer i vidt omfang uprøvede på både lokalt og især globalt niveau. Hittidige demokratiske landvindinger, som endnu på intet tidspunkt har omfattet centrale økonomiske strukturer på nationalt eller globalt niveau, er på utallige områder truet, stagnerende eller i reel tilbagegang. Demokratiet er i krise, både i sin nuværende indsnævrede form, der ret beset allerede blev skabt i det nittende århundrede, og i forhold til det niveau, som er påkrævet til løsning af det menneskelige samfunds globale udviklingsopgaver.

Kampen for demokratiet er et åbent og eksperimenterende forløb, der ikke må forfalde til den alternativløse tænkning, der kendetegner både den nuværende politisk-økonomiske model og en række hittidige forsøg på at gøre op med den. Ikke mindst socialismens historie er præget af en sådan tendens, som har bidraget til dens svækkelse og sammenbrud.

Den globale modstand udgår ikke fra et bestemt centrum, den ledes ikke af en bestemt instans, er ikke underlagt et enkelt, hierarkisk sprog. Den hviler på forskellige tolkninger, forskellige sprog og kulturer. At forbinde modstandens elementer, at knytte dens tråde og temaer sammen, at skabe overblik uden at reducere, at gøre modstanden forståelig for sig selv i hele sin globale kompleksitet, i sin samtidighed og usamtidighed, i sine ligheder og forskelligheder, er i dag en nødvendig praktisk og teoretisk bestanddel i udviklingen af denne modstand.

Der er også behov for at gribe tilbage til modstandsformer, herunder de anarkistiske og utopiske, der i den socialistiske tradition blev udgrænset og fordømt. Der er også en modstandens undertrykte historie, der skal rehabiliteres i en verdensåben tilegnelse af den

mangfoldighed af kamp- og protestformer, der kendetegner verden i disse år.

III

Dette er en epoke med tilspidset konflikt. Et svækket stormagt viger for nye geopolitiske interesser, der er under uformning i disse år. Den destruktivitet og irrationalitet, som ethvert truet hegemoni udviser, vil være et væsentligt element i denne proces. Det er en epoke præget af store farer og store muligheder. Et truet naturgrundlag, voksende global ulighed, masseopbrud og migration, ressourcekamp og krige er det stof, som revolutionære omvæltninger er gjort af – både i historien og i fremtiden. Herskende klassers manglende evne til at erkende og handle i forhold disse ufordringer er et yderligere og altid afgørende element. Ret beset er alle sociale revolutioner vokset ud af en sådan uformåen. En uformåen, der afspejler sig i forestillingen om historiens egentlige afslutning, i de herskendes drøm om en tid uden alternativer.

Men også modstanden må erkende sin uformåen, erkende det 'uerkendte' i den historiske proces, ikke mindst i perioder præget af dybtgående sociale kriser. I en sådan periode vil begivenheder og handlinger oftest 'løbe forud' for de begreber, som modstanden endnu formulerer sig i. Netop derfor vil enhver fastfrysning af perspektiver bidrage til en selvforskyldt uformåen, der kan undgås. Den 'uformåen', der vedrører det principielt 'uerkendte' i en krisepræget historisk proces, kan ikke undgås.

Det er måske netop definitionen på en 'krise', at den overgår det repertoire af viden og handlemuligheder, som er til rådighed, og at dette misforhold ikke erkendes af aktørerne. Dette er sandsynligvis tilfældet i dag: Vi lever med et fravær af begreber og handlingsperspektiver, der blot tilnærmelsesvis svarer til omfanget af de farer og af de muligheder, der ligger forude. Kreativitetens mod og modets kreativitet er der mere end nogensinde brug for i disse år.

Patrick Mac Manus er også talperson for Foreningen Oprør

Som de fleste andre mennesker synes folk i sorte hættetrøjer heller ikke, det er fedt at blive stemplet uden at have været i dialog først.

Hvis man træder ind i en kirke med en sort hættetrøje med Ungerens "varemærke" bagpå, kan man godt regne med, at degnen kigger underligt på en. Den degn, jeg mødte, så i hvert fald ud, som om han ønskede, at kirkemenigheden havde hyret dørvagter ... Man kan jo aldrig vide – måske var jeg der for at smadre kirkens ejendom i en langt udeaktion for et vist hus. Men nej – jeg havde et reelt ærinde der, men fordi degnen aldrig fik taget mod til sig og udspørge mig, fik han det aldrig at vide.

Det gjorde præsten til gengæld et par timer efter – det gospelkor, jeg er med i, havde netop afsluttet koncerten og var blevet budt på kaffe sammen med de besøgende i kirken. Det skal lige siges, at vi optræder i ens, yderst præsentable hvide T-shirt, og at kun degnen havde lagt mærke til, i hvilken mundering jeg kom i – i øvrigt direkte fra en demonstration for Jagtvej 69.

Vi i gospelkoret forsvandt et øjeblik for at skifte til tøj, vi var mere vant til, og smuttede op til kaffen straks efter.

Således gik det til, at en kvinde, der så ud til at være sidst i 60'erne, ved synet af mig og to veninder i matchende sort tøj udbrød: "Nå! Jeg vidste ikke, I så sådan ud indenunder!" Som de fleste andre mennesker synes folk i sorte hættetrøjer heller ikke, det er fedt at blive stemplet uden at have været i dialog først.

Yderligere gjorde det ansigtsudtryk, der blev lagt til ordene, os ikke ligefrem interesserede i at stifte bekendtskab med denne kvinde, som vi desuden først senere fandt ud af var præst. Hun ventede da heller ikke på vores reaktion, men gik straks efter at have udtrykt denne replik, der udtrykte hendes mening om os og vores udseende. Der skete imidlertid det, at vi åbenbart sad ved samme bord som nogle af hendes venner, og hun vendte derfor tilbage medbringende kaffe og småkager – og fandt os i snak om de sidste nyheder om Unger. Efter et stykke tid brød hun ind i samtalen for

Præstens monolog blev til dialog – om Ungerens ret til at eksistere

Af Ditte Lærkedahl Jensen

at påpege, at der jo ingen mening var i, at vi ikke betalte husleje. Til det måtte vi jo oplyse hende om, at der ingen bor i Ungdomshuset, at det er ligesom et hvilket som helst andet kulturhus – bortset fra de enorme kræfter, folk frivilligt ligger i at passe huset. Det vil sige at arrangere koncerter og filmaftener, spille koncerter (mange optræder gratis), stå i baren, stå op ”dagen derpå” og gøre rent, holde regnskab, købe ind og lave mad til det folkekøkken, der finder sted hver uge – og i det hele taget sørge for, at alt fungerer. Dertil kommer den kæmpeopgave, det er at blive enige om alle disse ting og flere til. Huset er nemlig brugerstyret, og således bliver alle store beslutninger taget på møder.

Dette må siges at være et pragteksempel på demokrati i sin såkaldte reneste form – alle får indflydelse. 200.000 kr. er det, Ungdomshuset får årligt til et kulturhus, der tiltrækker folk i alle aldre (trods husets navn er jeg tit kommet i snak med folk, der for lang tid siden har lagt de unge år bag sig – og det er i øvrigt hyggeligt, de også kommer). Folk kommer fra hele landet PLUS fra udlandet. Altså et hus, der med sin enorme appel til unge og gamle med andre værdier end dem, vores regering praktiserer, er til stor værdi for Danmark og specielt København. Hvis vi taler om, at vores hovedstad skal være en metropol, må der også være plads til andet end Operaen, og hvad Brian Mikkelsen ellers dikterer. Men hverken V, K, DF mener, huset skal have lov at blive liggende.

Er dette et udtryk for en (bevidst eller ubevidst) forhåbning om splittelse på den yderste venstrefløj? Måske. Ingen tvivl om, at konflikten har tydeliggjort en problematik i miljøet – hvor langt vil man gå for at få lov at have en plads i samfundet? Går grænsen ved civil ulydighed, forsvar eller brosten? Vi er hver især blevet tvunget til at tage stilling til dette, og nogles grænser er blevet rykket undervejs. Men jeg vil ikke kalde det splittelse – selv har jeg ikke mødt andet end fuld forståelse for min måde

at forsøge at råde politikerne op på. Denne måde har været fredelige aktioner, der har sigtet mod pressens ønske om happenings, der skiller sig ud og er mere farverige end sorte hættetrøjer. Der findes masser af aktionsgrupper, der lige nu arbejder for netop dette – at støtte kampen for, at vi som minoritet skal have ret til at eksistere og være (mod)kultur på samme plan, som f.eks. Operaen har lov til at være højkultur, og som ved gud bliver støttet nok med deres 40 mio. om året.

Man skulle tro, sølle 200.000 ikke var noget at snakke om, i betragtning af hvor mange der lægger kræfter i og bruger huset på Jagtvej.

Alligevel var det fra starten, da der blev budt på huset, kun et par hundrede tusinde, der gjorde, at det var Faderhuset og ikke en fond, som ville give huset til brugerne (ENDNU EN GANG), der endte med at sætte sig tungt på ejendommen. En ejendom for dem, endda en, der skal rives ned – et fristed med historisk værdi for os med piercinger, for kvinderettighedsforkæmpere og ikke mindst fagforeningerne.

Alt dette og lidt til blev den stakkels kvinde nødt til at bruge adskillige minutter på at høre på – men hun virke-

de faktisk glad for at få oplysningerne. Som hun sagde: *”Alt det får man jo ikke af vide i pressen. Derfra har jeg kun fået opfattelsen af, at man brugte huset til at bo i, at I alle sammen var autonome, voldelige og i øvrigt ikke lukkede folk uden piercinger ind. Især jeres folkekøkken er det nyt for mig, at I har, og det lyder helt dejligt.”*

Sådan blev der lidt dialog – og endda gensidig forståelse – ud af det, der startede som en forudindtaget kommentar, der hverken ville have eller behøvede svar. Det viser bare, at mange ville stille sig positivt over for vores ønske om et hus, hvis blot de vidste, hvad det blev brugt til.

*Ditte Lærkedahl Jensen
er bruger af Ungdomshuset*

Politiets ulovligheder koster dyrt

For et år siden, under Muhammedkrisen, forsøgte Dansk Front, en af de danske naziorganisationer, hvis kendetegn er provokationer mod venstrefløjen, at gennemføre en ’national manifestation’ i Hillerød. Et par snese nazier fik det meste af politikorpset som værn for deres provokation.

Unge antifascistiske moddemonstranter blev derimod ofre for en brutal politiaktion: De kom aldrig i nærheden af nazisterne, men blev af politiet tvunget til at sætte sig på en parkeringsplads i mange timers råkulde.

Kommunistisk Politik kaldte det for en ’antimuslimsk naziprovokation med

politiassistance’ og betegnede masseanholdelserne som ’uprovokerede’ og ’payback time’. Politiet har beklaget behandlingen, bl.a. at de unge måtte pisse på jorden under politiopsyn.

Aktivisternes advokat Hanne Reumert fået medhold fra statsadvokaten i et krav om erstatning 88 unge vil hver få mellem 3000 og 3900 kr. For kort tid siden fik 47 unge erstatning på 135.000 kr., fordi de uberettiget blev anholdt ved en fest ved Knippelsbro. Der kræves også erstatning for rekordmasseanholdelsen i september ved en demo for ungdomshuset. Politiets ulovligheder koster dyrt.

PCOF's 6. kongres

Det franske alternativ til neoliberalismen

I december 2006 afholdt APK sin 3. kongres, og i samme måned gennemførte også Chiles Kommunistiske Parti/Proletarisk Aktion (PC/AP) og den Dominikanske Republiks Kommunistiske Arbejderparti (PCT) vellykkede kongresser, som vidner om fremgang for den internationale kommunistiske bevægelse og den Internationale Konference af Marxistisk-Leninistiske Partier og Organisationer. Kommunikat fra Frankrigs Kommunistiske Arbejderpartis/PCOF's 6. kongres, der behandlede dets arbejde gennem de sidste fire år, siger bl.a.:

Overalt i verden har nyliberal politik været monopolernes svar på krisen. Denne politik er blevet gennemført på brutal vis, indbefattet ved krig. I Frankrig er samfundet blevet gennemgribende omformet gennem den ene reform efter den anden. Arbejderklassens og folkemassernes opposition og modstand har tvunget dem til at manøvrere, at vige tilbage på enkelte spørgsmål og ændre nogle af reformerne. Bourgeois-

et har ikke kunnet gå så langt og heller ikke så hurtigt, som det har ønsket sig.

Men krisen på nationalt og internationalt plan kræver en videreførelse af denne politik. Det franske bourgeoisie forventer, at den nye regering og det nye parlamentsflertal, som vil komme af parlaments- og præsidentvalget i 2007, viderefører den nyliberale politik, og at de forsøger at omgå, neutralisere og bortlede arbejdernes og folkets opposition.

Denne opposition er blevet hærdet i kampenes løb. Den har samlet rige erfaringer. Det er lykkedes for den at manifestere sig stærkt og enigt omkring visse politiske spørgsmål, såsom kampagnen for et nej til EU's forfatning. I nogle spørgsmål har den udforsket formerne for folkelig enhed, såsom med '29. maj-kollektivet'.

Der findes et politisk alternativ til nyliberalismen. Det rummes i '*Chartret for et alternativ til liberalismen*'. Denne platform er resultatet af et fælles arbejde, som har forenet den væsentlig-

ste del af de politiske og sociale kræfter og en del af fagbevægelsen, som modsetter sig den nyliberale politik og lægger afstand til den socialliberale vej, som især repræsenteres af PS ('Socialistpartiet').

Valgkampen skal bidrage til udformningen af en folkelig lejr og af en sådant folkelig platforms politiske udtryk, men det parlamentariske er ikke dens hovedsigte eller endemål. For at virkeliggøre et sådant alternativ må man først og fremmest arbejde for at mobilisere de bredeste lag blandt folkemasserne, begyndende med arbejderklassens bredeste lag.

Derfor har kongressen haft populariseringen af denne platform som sit omdrejningspunkt, fastlagt dens indhold, sådan at stadig flere mænd, kvinder og også organisationer kan gøre den til deres egen og betragte den som *deres* politiske charter.

Det handler om at gøre den kendt, at gøre den levende i og gennem kampene, at berige den med kamperfaringerne.

I Norge er AKP – det fhv. ml-parti – og valgpartiet Rød Valgalliance i færd med at slutte sig sammen. Her en kommentar fra det marxistisk-leninistiske tidsskrift Revolusjon.

Sidste fase i fusionsprocessen mellem RV (Rød Valgalliance) og AKP (Arbejdernes Kommunist Parti) sker i løbet af de nærmeste uger. I begyndelsen af marts skal Det Nye Parti (DNP) lanceres. Rødt Valg er et af de mest aktuelle navneforslag. I og for sig et udmærket navn, hvis der havde været tale om en valgalliance eller en reel venstrefront.

DNP bliver ingen af delene, men derimod et "feministisk arbejderparti", som underkender den socialistiske historie, og som afviser det kommunistiske partis organisationsmodel i teorien så vel som i praksis.

Megen god og træffende kritik af kapitalismen ændrer ikke ved den grundlæggende venstrereformistiske karakter,

Norge: Samling om reformismen Af Revolusjon

ter, dette partiprojekt baserer sig på. Det bliver yderligere understreget i udkastet til vedtægter. Socialdemokratiets gamle retorik bliver omfavnet og recirkuleret. DNP vil have en radikal forandring til en "demokratisk socialisme", som skal komme ud af "den politiske kamp frem mod et udvidet demokrati og det klasseløse samfund"...

I løbet af årets første måneder skal projektet fastnagles gennem vedtagelse i henholdsvis RV, AKP og Rød Ungdom (RU). Det betyder i praksis, at forløbet er tilendebragt allerede tidlig i februar. Det eneste spændingsmoment i denne fase knytter sig til AKP's landsmøde, som må give sin endelige tilslutning til at nedlægge partiet efter 34 års eksistens. Sandsynligvis vil det ske, men næppe uden opposition fra et mindretal, som vil forhindre likvidering af det, de fortsat mener er et – mere eller mindre

fuldkomment – kommunistisk parti.

For læsere som har observeret, at Revolusjon gennem snart 20 år har rettet skarp kritik mod AKP og partiets revisionistiske udglidning, kommer det muligvis som en overraskelse, at vi giver vor helhjertede støtte til AKP'ere, som ikke vil være med på partiets dødedans. Det giver os absolut ingen glæde eller inspiration at se AKP møde en skæbne, som vi har forudsagt i et par årtier. Et opløst AKP ville kun glæde os, såfremt årsagen til opløsningen var, at partiets sunde dele forenede sig med andre marxister-leninister i et virkeligt kommunistparti. Den mulighed findes fortsat.

Men det *umiddelbare* resultat af et AKP lagt i ruiner er en højredrejning på den norske venstrefront og fremvæksten af et reformistisk partiprojekt, som objektivt er funderet på antikommunisme

Den må blive til et kollektivt referencepunkt for de arbejdende i by og på land, som mærker den nyliberale politik i sin fulde vægt, for den nuværende generation af unge, som denne politik har radikaliseret, for dem, som bekæmper den politistat, som skyder frem, for dem, som er solidariske med de folk, som bekæmper den franske imperialismes herredømme og udplyndring.

Vores partikongres modtog hilsener fra den Internationale Konference af Marxistisk-Leninistiske Partier og Organisationer, som det er medlem af, og fra en række marxistisk-leninistiske organisationer. Kongressen har bekræftet vores partis engagement i at arbejde med styrkelsen af den store antiimperialistiske front sammen med Konferencen og alle partier og organisationer, som mobiliserer folkene for deres frihed, suverænitet og nationale og sociale frigørelse.

Kongressen valgte sin ny ledelse, som blev betroet opgaven med virkeliggørelsen af disse retningslinjer.

Paris den 20. december 2006

(uanset hvor meget det modsatte bedres). Sagen bliver ikke bedre af at AKP dermed også overlader det, som måtte være tilbage af kommunistisk ungdom i RU, til en skæbne som vedhæng til dette reformistiske partiprojekt.

I februar 2006 fremlagde Revolusjon en analyse af udviklingen i og omkring RV, AKP og RU i dokumentet "Revolusjonær enhed, kommunistisk samling – eller ingen af delene?" Her skrev vi blandt andet: "En alternativ strategi for kommunisterne i AKP er at benytte klargøringen af skillelinjer mellem revolusjonære og venstrereformister til at revitalisere en kommunistisk bevægelse i Norge og tage behovet for at forene de marxistisk-leninistiske kræfter her til lands alvorligt."

Revolusjon vil støtte ethvert initiativ eller ethvert forum, som seriøst ønsker at diskutere, hvordan den kommunistiske bevægelse kan rejses på ny. Tiden er overmoden til at sætte dette spørgsmål øverst på dagsordenen.

Dansk ved Kommunistisk Politik

Kunstnerisk venstrefløj

Man skal ikke gå til fernisering hos kunstnergruppen MAJ93, hvis man vil se billeder eller skulpturer, for de bliver klemte i et metromyldre. Åbningen af den årlige udstilling i Helligåndshuset på Strøget er blevet et tilløbsstykke og lidt af en venstrefløjsbegivenhed.

Det er et udtryk for at MAJ93 har etableret sig i københavnernes bevidsthed med deres varme og folkelige kunst, vidt forskellige i udtryk og form, men alligevel med et umiskendeligt fællespræg af livs- og farveglæde, måske også generationstypisk.

I al fald: De er her alle sammen igen - Lena Bidstrup, Jørgen Buch, Keld Bech Christensen, Alfred Friis, Jørgen Tang Holbek, Søren Birk Pedersen, Ejvind Schaldemose, Christine Scherfig, Kirsten Antonie Sørensen – og udstiller dagligt fra 10-18 frem til 11. februar. Buller Hermansen er med som gæst, mens Marianne Schepele springer over i år.

Det lønner sig at se udstillingen grundigt og i ro og mag. At komme igen. Der er altid spændende opda-

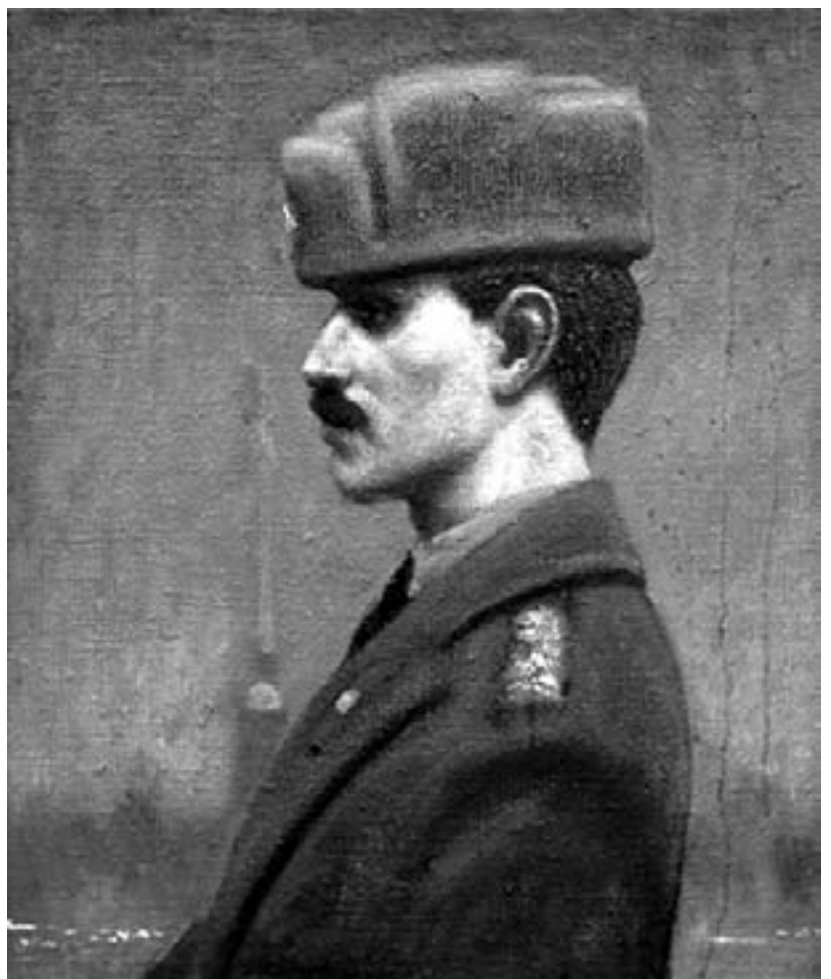

Christine Scherfigs farvevarme høns

gelser, nye udviklinger hos kunstnerne. Ikke radikale eksperimenter, men sonderinger af nyt.

For en jævndrende, i al fald, er et besøg altid en fornøjelse.

Der er også musikarrangementer i tilknytning til udstillingen: Den 3. februar kl. 15 spiller Trio Ad Hoc og torsdag den 8 er det Christian Sievert

Jørgen Buch:

Østtysk strømmer

Regeringens energiudspil helt utilstrækkeligt

NOAH mener, at den nye energiplan, regeringen har fremlagt, er totalt blottet for ambitioner og helt utilstrækkelig, når det drejer sig om at reagere på den stigende klimatrussel.

Regeringen lægger op til en begrænsning af Danmarks forbrug af fossile brændsler på 15 % i 2025. I lyset af de meget alvorlige klimaændringer, vi står over for i dette århundrede, må denne målsætning nærmest betragtes som en dårlig spøg.

Skal Danmark påtage sig sin del af ansvaret for at begrænse klimaændringerne til et tåleligt niveau, skal vores

CO²-udledninger og dermed også vores brug af fossile brændsler nedbringes langt mere og langt hurtigere.

Det er efter NOAH's mening både nødvendigt og teknologisk og økonomisk muligt at nedbringe vores brug af fossile brændsler i løbet af de næste 45-50 år til tæt på nul. Tager vi vores ansvar over for de kommende generationer alvorligt, er det målet, vi bør sigte efter. Set i det lys er regeringens 15 %-mål for 2025 dybt useriøst.

NOAH må også med beklagelse konstatere, at det store arbejde, der er udført af flere forskellige organisationer, heriblandt Teknologirådet, Folkeetingets eget rådgivende organ, om Danmarks fremtidige energiforsyning, er blevet totalt overset ved udarbejdelsen af den nye energiplan.

NOAH's energigruppe

Ryggesløse Fogh

DR er utroværdig og skal undersøges, siger Fogh, den samme mand, der den 21. marts 2003 erklærede: "Irak har masseødelæggelsesvåben. Det er ikke noget, vi blot tror. Vi ved det."

Mere end 665.000 irakere og seks danskere er døde som resultat af Foghs kriminelle løgn og krig, som den "faktuelle" statsminister ikke ønsker undersøgt. Hvor vover denne Fogh, som har så meget blod på hænderne, at anklage andre for løgn!

Foghs angreb på DR er både politisk, koordineret og afledning fra substansen: Danmarks involvering i tortur.

At Danmark er medansvarlig for tortur, er dog ikke nyt. Afsløringen af USA's systematiske og omfattende tortur i Irak fik ingen konsekvenser. Danmark er stadig i Irak og medansvarlig for alle besættelsesmagtens ugeringer, også torturen, som fortsætter, for sådan ter en besættelsesmagt sig, når det besatte folk ikke vil, som den vil.

Fogh-regeringen er involveret i tortur, så længe Danmark er besættelsesmagt.

Carsten Kofoed,
Frit Irak Blog

Regnen

Vælter ned og medfører oversvømmelse
og tort og skade for mange menneskers dagligdag
- Men, men - så surt er det ikke, hjælpen er på vej
- mod indbetaling af klækkelige beløb garderes man
- efter sigende -
mod fremtidens katastrofer,
og nye muligheder for pengesugning øjnes nu
af pengetuden og dens fætre i forsikringselskaberne.

NB

Vi vil advares i tide om rydning af Ungdomshuset

Til Politiet: Vi vil advares i tide om rydning af Ungdomshuset.

Fogedretten afgjorde i August at Ungdomshuset skulle forlades af de nuværende brugere senest den 14. December. I November omgjorde retten denne beslutning efter henvendelse fra politiledelsen. Datoen for hvornår bygningen skulle forlades blev herefter udskudt "på ubestemt tid".

Siden hen har pressetalsmand for politiet, Flemming Steen Munch, ved flere lejligheder udtalt at det er politiet der beslutter hvornår rydningen kommer og at beslutningen kan tages fra time til time.

Det er ikke acceptabelt at Ungdomshuset, som stadig fungerer som et spillested med café, biograf, folkekøkken m.m. Kan blive udsat for en voldelig rydning når politiet finder det belejligt. Dette kan betyde at personer, herunder børn og mindreårige bliver fanget midt i en kamp som de ikke ønsker at være en del af.

Vi som forældre til nogle af de unge der bruger huset, kræver at vi og vores børn bliver advaret før en rydning, så ingen bliver gidsler i en potentiel meget farlig situation.

Et svar fra politiledelsen på dette krav vil være at "så må man bare lade være med at besøge Ungdomshuset og forbyde sine børn at gå derind". Men det er i dag (så vidt vi ved) ikke ulovligt at træde ind i huset, der bliver stadig afholdt arrangementer både for børn og voksne og husets faciliteter (trykkeri, øvelokaler, internetcafé mm) bliver brugt hver dag af mennesker som støtter og holder af huset, men som ikke nødvendigvis ønsker at blive en del af det voldsomme sammenstød som syntes uundgåeligt i en rydnings-situation.

MVH
Forældre mod Politibrutalit

Ikke høre, ikke se - hvad vi ikke ved, har vi ikke ondt af ...

Socialminister Eva Kjer Hansen følger regeringens generelle linje. Hun svarer udenom, trækker sager i langdrag, kommer med løfter om undersøgelser, men leverer ikke varen: Den viden, der gør os i stand til at vurdere resultaterne af den førte politik. Med andre ord: Vi ved ikke, hvad der foregår, og dermed sættes demokratiet ud af spil.

Her drejer det sig om det stigende antal lejere, der sættes på gaden.

Den 10.4.2006 citerer TV2-Lorry socialminister Eva Kjer Hansen for at sige til Jyllandsposten, at hun "vil få undersøgt, hvorfor flere bliver sat på gaden". Baggrunden herfor er bl.a. statistikkerne fra Domstolsstyrelsen.

Det fremgår heraf, at antallet af lejere, der blev sat ud af deres bolig, steg fra 2.919 mennesker i 2002 til 4.162 i 2005, en stigning på ca. 43 %. Ifølge socialministeren skete der en stigning på 31 %, dvs. til ca. 3.800 i 2003, og ifølge Majbritt Berlau en stigning på 35 % i 2004, dvs. til ca. 3.950 mennesker.

Socialministeren fremhævede i efteråret 2005 stigningen på de 31 % i 2003 for at tilbagevise, at stigningen har noget at gøre med indførelsen af kontanthjælpsloftet, som først blev indført efterfølgende. Hun sagde bl.a., at "vi skylder den offentlige debat, folkestyret og borgerne nogle mere nuancerede oplysninger". Man kan med dansk socialrådgiverforening undre sig over, at ministeren ikke har interesseret sig for virkningerne af den katastrofalt lave starthjælp, der fik virkning fra 1. januar 2002, eller for "ægtefællenedsættelsen", der skar godt 1.100 kroner om måneden i kontanthjælp til ægtefæller fra 1. juli 2003.

I efteråret 2006 er socialministeren ifølge DR opmærksom på problemet med de mange boligløse danskere. Derfor har hun igangsat en undersøgelse:

"Jeg gad vide, præcis hvor mange børnefamilier der er blandt de udsatte, og i hvor mange tilfælde de sociale myndigheder inddrages i udsættelserne. Når jeg har undersøgelsen, så vil jeg vurdere, hvilke konkrete tiltag

der er behov for."

Andre steder fra peges på andre årsager, såsom kontanthjælpsloftet, beskæringen af boligstøtten, starthjælpen, enlige forældre, sygdom og misbrugsproblemer. I det hele taget ser det ud til, at kommunerne kører socialrådgiverne i stramme tøjler. Der er ikke noget ekstra råderum. MetroExpress beretter således om demente ældre, der sættes på gaden.

Undersøgelsen blev foretaget fra maj til august 2006. Den konkluderede, at 94 % af udsættelserne skyldes manglende betaling, og at kommunen kun var repræsenteret i 5 % af sagerne, dog i 22 % af de tilfælde, hvor der var børn involveret. Desuden at 80 % af sagerne er opstået i de almene boligselskaber.

Eva Kjer Hansens første reaktion på undersøgelsen var at sende et lovforslag i høring, der pålægger kommunerne en skærpet pligt til at genvurdere sager, hvor en person eller familie er i risiko for at blive sat ud af boligen.

Bettina Post fra Dansk Socialrådgiverforening mener, at det er ansvarsflygtigelse af ministeren: "Man kan måske fange en brøkdæl, men det er slet ikke det, det handler om. Hun hopper til lappeløsninger på et problem, hun ikke kender årsagen til."

Beskæftigelsesminister Claus Hjorth Frederiksen siger i et svar på en forespørgsel vedr. kontanthjælpsloftet den 11. januar 2007 bl.a.:

"Hvis et ægtepar med børn har fem timers arbejde om ugen hver, vil parret ofte, afhængig af boligstøttens størrelse, kunne få en gevinst efter skat på 1.000 kr. pr. måned og ofte mere." Gad vide, hvad han betaler i husleje. Jeg tror ikke, 1.000 kr. om måneden batter meget i den sammenhæng.

De nye regler for kontanthjælp betyder, at ægtepar i "match-gruppe fire" fra 1. april 2007 skal have mindst 150 timers arbejde hver og til næste år 300 timer pr. år. Match-gruppe fire administreres af kommunerne efter en definition, der siger, at "den ledige ikke umiddelbart vil kunne indgå i jobfunktioner på det

ordinære arbejdsmarked". Den bestod i november 2006 af 40.200 danskere. Kan de ikke opfylde arbejdskravet, mister de den ene ægtefælles støtte, dvs. op til 11.000 kr. om måneden.

Læg dertil, at placeringen i match-grupper blev indført som et hjælperedskab for socialrådgiverne. Nu får denne placering pludselig juridisk gyldighed som kriterium for størrelsen af udbetalt kontanthjælp.

Intet under, at socialministeren ikke bryder sig om at få kendsgerninger på bordet. Bare denne korte sammenstilling af facts ville få mig til at dø af skam, hvis jeg var socialminister.

GBe

OKTOBER BOGBUTIK

København

Egilsgade 24, Kld.

2300 København S

35 43 49 50

Mandag-fredag 14-17.30

Oktober Bogbutik Fyn

Skibhusvej 100

5000 Odense C

66 14 89 83

Åbningstid:

Hverdage 12-17.30

Oktober - Århus

Ny Munkegade 88 kld.

8000 Århus C

Åbningstid:

fre 14-17.00

Den globale arbejdsløshed er historisk høj

Næsten halvdelen af jordens arbejdsbefolkning får så lidt i løn, at de er ude af stand til at tjene nok til at løfte sig selv og deres familie over fattigdomsgrænsen på to dollars om dagen. De sidste mange års løfter om at bekæmpe verdens fattigdom er stadig ikke kommet et skridt ud af stedet. Den økonomisk vækst gennem de sidste 10 år i Indien og Kina har godt nok gjort en lille del meget rige, men uligheden er samtidig øget dramatisk.

Årsrapporten for 2006 fra FN's Internationale Arbejdsorganisation, ILO (www.ilo.org), dokumenterer, at antallet af arbejdsløse er forblevet historisk højt, på næsten 200 millioner i 2006. Samtidig tjener næsten 1,37 milliarder mennesker med arbejde mindre end to dollars om dagen. Dette mønster ser ud til at fortsætte i 2007.

ILO skriver:

Perioder med vækst i den internationale økonomi skal bruges til at skabe flere job til en rimelig løn. Det primære mål for økonomisk vækst burde være at løfte mennesker ud af fattigdommen. Skabelsen af rigtige job i produktionen til en rimelig løn er ikke kun essentiel for at reducere arbejdsløsheden og minimere det store antal familier, der nok arbejder, men stadig lever i dyb fattigdom. Det er også essentielt, hvis der skal skabes basis for udvikling og fremtidens økonomiske vækst.

Arbejdsløsheden rammer ungdommen særlig hårdt: 86,3 mio. unge i alderen 15-24 år, eller 44 % af det samlede antal arbejdsløse i 2006. Og mindre end halvdelen af kvinder over 15 er i arbejde.

Faglig kommentar

Men realistisk, skriver ILO, med en udsigt til en økonomisk vækst på 4,9 % i 2007 for verdensøkonomien er der lange udsigter til en faldende arbejdsløshed på globalt plan. Den har de sidste år ligget på 6,3 %. Rapporten viser nemlig, at den relativt stærke økonomiske vækst, som verden har oplevet i begyndelsen af dette århundrede, *ikke* har reduceret arbejdsløsheden og næsten ikke har reduceret antallet af arbejderfamilier, der lever i dyb fattigdom.

Gennem det sidste årti er produktiviteten steget med 26 %, mens antallet af mennesker, der er kommet i arbejde, kun er steget med 16,6 %, til i alt 2,9 mia. i 2006, hvilket skal ses i sammenhæng med den globale befolkningstilvækst.

Arbejdsløsheden rammer ungdommen særlig hårdt: 86,3 mio. unge i alderen 15-24 år, eller 44 % af det samlede antal arbejdsløse i 2006. Der er også stadig stor forskel mellem kvinder og mænd. I 2006 var kun 48,9 % af kvinder ældre end 15 år i arbejde, mens tallet var 74 % for mænd.

Flest mennesker arbejder i service-sektoren, hvis andel er vokset til 40 %, mens antallet, der arbejder i landbruget, er faldet til 38,7 %. Industrisektoren repræsenterer 21,3 %.

Disse tal fortæller på deres egen måde historien om den store fattigdomsflugt fra provinsen til storbyer og megabyer, som mange fattige lande oplever.

Mellemøsten og Nordafrika fortsætter med at ligge højest i arbejdsløshedsstatistikken. Afrika syd for Sahara er på andenpladsen med otte ud af 10 mennesker i "*working poverty*", altså mennesker, der på trods af arbejde lever for mindre end to dollars om dagen med deres familie. Globalt set faldt antallet, der må leve for en dollar om dagen, i årene mellem 2001 til 2006 – undtagen i Afrika syd for Sahara, hvor antallet voksede med 14 millioner!

På alle kontinenter lever arbejderklassen og landarbejderne under håbløse forhold, men den værste situation lige nu er udviklingen i Mellemøsten og Nordafrika, hvor imperialismens krigseventyr har kastet hele regionen ud i en dyb krise, med millioner af mennesker, der er kastet ud i en situation med fattig-job på dagsordenen.

Bag tallene findes utallige historier om tvangsarbejde, børnearbejde, menneskehandel, voksende immigrationsproblemer og fagforeningsledere, der bliver skudt ned på åben gade. Bag tallene ser man et glimt af verden, som den virkelig er for milliarder af liv, hvor drømme og håb om en fremtid er det eneste, de tilbydes.

Tallene fra FN's ILO dokumenterer, at kapitalistisk økonomisk vækst ikke løfter den brede befolkning ud af fattigdom, ligesom de rige lande ikke løfter de fattige frem. Tværtimod: At være det første led i kæden til den globale økonomi betyder hverken ordentlig løn eller ordentlige arbejdsforhold, sundhedsvæsen, uddannelse – eller fred.

Netavisen
Kommunistisk Politik
på nettet - hver dag
www.kpnet.dk